

Krátké příběhy

II. díl

© 2009 GBV – Dillenburg

Rozšiřování: ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO, Nabočany 19, 538 62 Hrochův Týnec
E-mail: sirenipismasv@atlas.cz

Tisk: DUO-tisk, s.r.o., Těškovice

Obsah

Zastávka, která nebyla v jízdním řádu.	5
Boží spolupracovníci.	7
„Pro jaké děti přišel Pán Ježíš?“	11
Pilné ruce.	11
„My milujeme Ježí, neboť On dříve miloval nás.“ (1. Ep. Janova 4,19) 13	
Falešně obviněn.	13
Velmi, velmi, velmi radostná zvěst!	20
Malá služba.	22
Poslední příčel žebříku.	23
Věrná modlitebnice.	25
JAN TŘI ŠESTNÁCT.	27
Děti mají přednost.	31
Rozhodl by ses také tak?	32
Vážné naučení.	33
Boží oko bdí!.....	39
Sešit omalováněk.	44
Dávej si dobrý pozor!	45
Jsou navždy pryč.	45
Moc modlitby.	47
A co potom?	48
„Já s vámi jsem po všechny dny...“ (Ev. Matouše 28,20)	52
Také vojín.	54
Modré světlo blesku.	58
Láska k pravdě.	67
Dva dny z mého školního života.	67
Jak jsi veliký, Bože!	72
O tom, jak Jirka zvítězil.	74
„Martó, nezapomínej se modlit!“	82
„Nikdo mi to ještě neřekl!“	83
Staré housle.	86
Rudolfova zkušenost.	88
„Nestyď se za svědectví...!“ (2. Ep. Timoteovi 1,8)	90
Musíš toho nechat!	94
Jak využíváš svou Bibli?	95

Zastávka, která nebyla v jízdním řádu. (str. 5)

Zastávka, která nebyla v jízdním řádu.

Bylo pozdní odpoledne v jednom velkém městě – hodina, kdy se lidé navracejí z práce domů. Přehlnutá tramvaj jela směrem k předměstí.

V jednom rohu seděli vedle sebe silná a k tomu teple oblečená paní a malý chlapec. Když průvodčí vyzval cestující, aby se sesedli, uposlechla ona paní tak horlivě, že její šaty to malé dítě téměř úplně zakryly, takže vykukoval jen jeho drobný, trpělivý, světlými vlásky orámovaný obličejík s modrýma, upřímnýma očima. Každý by se jen mohl divit, že se ona paní téměř vůbec nestarala o to dítě, které už přece muselo být tou dlouhou, rušnou cestou unaveno. Proč je alespoň nevzala na klín a neopřela mu o sebe hlavičku?

Cestující jednotlivě i po menších skupinách vystupovali a nakonec nezbyl ve voze už nikdo kromě oné paní, malého hochy a ještě jiné, černě oděné paní. Konečně dala i ta silná paní znamení k výstupu a vůz zastavil. Když byla u dveří, zavolal na ni průvodčí:

„Haló, paní, vy jste nám tu zapomněla svého chlapce!“

„Jakého chlapce? Co si myslíte? Já přece žádného chlapce nemám!“ Muž se na ni zahleděl s údivem.

„Komupak tedy patří? Celou tu cestu přece seděl u vás! Vypadá to, jako byste se ho chtěla zbavit!“

„Cože! Já, a zbavit se ho? Co vás to napadá!“

Paní téměř nemohla rozčilením popadnout dech.

„Vždyť já jsem to dítě nikdy v životě neviděla!“

Poněvadž onen muž jí nevěřil, obrátil se k dítěti: „Pověz, je to tvoje maminka?“

„Ach ne, pane,“ odpovědělo smutným hlasem. „Moje maminka odešla do nebe a já tam chci také jít, abych se s ní zase viděl. Tady jsou mé peníze. Už jsem vám je chtěl dávno dát, ale vy jste je neviděl. Řeknete mi, prosím vás, až tam budeme?“

Muž se zoufale podíval kolem sebe. „Co já vím?“ zamumlal, a jakoby mu někdo sevřel hrdlo, dodal: „Je mi líto, ale nebe není na naší lince.“

Tu bylo slyšet zašustění šatů, lehký pohyb a ona paní v černém vzala dítě do náruče.

„Pověz mi, chlapče, jak se jmenuješ a kde bydlíš?“ – „Jmenoval jsem se Říša, ale teď mi říkají číslo padesát sedm a bydlíme v sirotčinci. Jeden pán mne tam odvedl, když maminka odešla. Je tam mnoho malých chlapců a děvčátek, ale není tam žádná maminka. Není tam nikdo, kdo by mi dal pusku, kdo by mne přikryl peřinou, a nikdo se tam se mnou nemodlí. Byla jste snad v nebi? Je to ještě daleko?“

„Ne, já sama jsem tam nebyla, ale měla jsem jednoho malého chlapečka, který tam odešel. Je to odtud velmi daleko. Víím, že sám bys tam asi nikdy nenašel cestu.“

„Ale neztratil se ten váš malý chlapeček cestou?“ – „Ne, protože někdo ho po celé té cestě vedl.“ – „Povede mne také někdo?“

„Ano, jednou ano, ale teď ne. Musíme trpělivě čekat, až přijde, aby nás tam odvedl.“

„Kdo je to, jenž přijde, aby nás odvedl do nebe?“

„Je to Ježíš, Spasitel, Syn Boží. Zemřel na kříži za všechny lidi, aby jim otevřel cestu do nebe. Když Mu budeme důvěřovat a věřit v Něho, vrátí se zpět z nebe, kde nyní sedí po Boží pravici, a odvede si nás. Ach, v nebi to musí být tak krásné!“

„Ano, to maminka také říkala. A také říkala, že musím čekat, až On přijde. Ale já už jsem tím čekáním unaven.“

„Já také, chlapče. Již se tolik těším, až budu moci jít k svému malému chlapečkovi. Chtělo bys jít, milé dítě, ke mně a oba bychom pak spolu čekali?“

Modré oči se dlouho tiše upíraly do druhých hnědých očí. Na dětském obličejí se pak rozhostil výraz dokonalé důvěry. Dvě malé

ruce se oné paní položily kolem krku a kudrnatá hlavička se opřela o její hrud. Chlapec našel novou maminku.

Průvodčí si otřel rukávem oči. „Mýlil jsem se,“ řekl si polohlasně, „nebo ovšem není uvedeno v našem jízdním řádu, ale myslím, že tentokrát bylo aspoň na konci této linky.“

Boží spolupracovníci.

Růža klečela u své postýlky, měla sepnuté ruce a modlila se nahlas: „...A prosím Tě také za tatínka a za maminku, za bratry a za sestru, a za dědečka a za babičku. A požehnej také všem, které neznám. A udělej to, abych byla jako Pán Ježíš, když Mu bylo osm let. A pak učiň také, aby slečna Vorlová byla zítra hodnější. Amen.“ A najednou ještě dodala: „Já si myslím, že s tím nebudeš mít příliš mnoho práce. Amen.“

„Viš,“ řekla své starší sestře Jarmile, „já někdy přemýšlím o tom, jak si Bůh může pamatovat všechno, oč Ho lidé prosí?“

Jarmila jí hned neodpověděla. Sice vůbec nevěděla, jak si Bůh může vzpomenout na všechno, co Mu lidé říkají, ale jednou věcí si byla jista: že On na nic nezapomene.

„Viš, mně se zdá, že toho chceš příliš mnoho, když prosíš, aby požehnal všem lidem, i těm, které vůbec neznáš. Na světě je přece mnohem více lidí, než ty si myslíš. A pak také to, co prosíš ohledně slečny Vorlové...“

„Ale cožpak by to nebylo úžasné, kdyby byla zítra hodnější, protože jsem za to prosila? Když udělám v sešitě kaňku, anebo něco pošepťám sousedce, a paní učitelka by mi jenom řekla: ‚Růženo, tohle nesmíš dělat,‘ namísto aby se rozzlobila, a já bych jí odpověděla: ‚Ano, slečno, já už to neudělám!‘ Jak bychom byly šťastnější!“

Jarmila se na ni zadívala, tak trochu s překvapením.

„Víš, nesmíš toho čekat najednou příliš mnoho. Rázem se to všechno neudělá.“

„To je pravda,“ řekla Růža, „ale já jsem se naučila z paměti ten verš: „Modlete se za ty, kteří vás hanějí, a pronásledují vás.“ (Ev. Matouše 5,44). Ne že by mne slečna Vorlová pronásledovala, to ne, ale často mne velice přísně hubuje, a i nespravedlivě.“

„Možná, že kdyby slečna Vorlová věděla, že za ni prosíš, pomohla by Bohu změnit svou povahu,“ řekla Jarmila. „Ale velká naděje tu asi nebude, dokud ona sama nebude chtít změnit se.“

„Kdyby se aspoň pokusila trošinku se změnit! Možná, že bych měla říkat Bohu: „Udělej to, ať se o to trošku pokusí!“

„Ale já si myslím, že ty bys také mohla Bohu pomoci,“ odvětila Jarmila.

„Já?“ řekla Růža udiveně. „Jakpak?“

„Inu, já si myslím,“ pověděla Jarmila, a říkala to pomalu, a jakoby to měla dobře promyšlené, „možná že slečna Vorlová by se tolik a tak často nezlobila, kdyby viděla, že se opravdu snažíš nedělat nic, co by ji vyvedlo z míry, kdyby si byla jistá, že uložené úkoly děláš co nejsvědomitěji a že jsi zarmoucená, když něco uděláš špatně. Potom by i Bůh měl příležitost změnit její povahu. Víš, mně se zdá, že Bůh asi neudělá to, zač Ho prosíme, když si sami se sebou nedáme práci, abychom Mu pomohli.“

Růža, když vyslechla svou sestru, zůstala velice zamyšlená. To bylo pro ni úplně nové. Pomáhat Bohu, aby slečna Vorlová jednala jinak. Cožpak to není úžasné? A nikdo by to nevěděl, než jen Bůh a ona! Čím více o tom přemýšlela, tím více byla nadšena tou myšlenkou. A tak se rozhodla, že se do toho pustí už od zítřka.

Bylo to dopoledne v 11 hodin. To bývá hodina, kdy učitelé často bývají přísnější, protože děti už jsou unavené a touží být už ze školy venku. Růža byla celé dopoledne opravdu způsobná. Neudělala žádnou hloupost. Sešity byly naprosto čisté. Nebavila se se svou sousedkou. Ale jenom Růža věděla, co ji tato způsobnost stála! Cítila po

celou tu dobu, že Bůh s ní počítá a spoléhá na ni. Její kamarádka Šárka, která seděla vedle ní, se pokusila upoutat její pozornost tím, že jí všelicos vyprávěla. Jenže Růža si jí vůbec nevšímal a se založenýma rukama se stále dívala jen před sebe. Byla si jistá, že slečna Vorlová ji sleduje, což ostatně byla pravda. Paní učitelka se jí zeptala, zda ji snad něco nebolí: nemohla si totiž nijak vysvětlit její tichost a způsobilost. A kupodivu, celá třída byla to dopoledne velice zticha, dokud se neozvala rána, když Šárce spadla na zem brašna.

Všichni s sebou trhli. Potom však nastalo veliké ticho, protože kdekdo čekal, že dojde k přísnému pokárání.

„Co to tam děláš, Šárko...?“

Paní učitelka, která už začala zvyšovat hlas, se však, k údivu všech, najednou zastavila. A pak tišeji dodala: „Podruhé si, děvče, dávej větší pozor.“

„Proč jen byla paní učitelka dnes na nás tak hodná?“ říkaly si děti mezi sebou, když vycházely ze školy.

„Já vím, proč,“ řekla Růžena, „ale nepovím vám to.“

A v hloubi srdce si myslila: „Dnes dopoledne jsem pomohla Bohu.“

... když vyslechla svou sestru, zůstala velice zamyšlená. (str. 8)

„Pro jaké děti přišel Pán Ježíš?“

Ano, tuto otázku položil jeden strýček v nedělní škole skupině dětí, jimž vyprávěl poselství o spasení.

Děti na to hned odpověděly jako jedněmi ústy: „Jen pro hodné.“ Jenže všichni se divili, když učitel na to nic neřikal. Cožpak to nebyla správná odpověď? Zdálo se, jakoby v jeho obličejí bylo vidět spíše opak. A on pak skutečně řekl: „Pán Ježíš přišel pro zlé děti.“

Všichni byli velice překvapeni. – Jenom malá Andulka se tak trochu rozpačitě zeptala, zda to je skutečně pravda. Možná že si myslela, že je to příliš krásné, než aby to mohla být pravda. Strýček učitel ji však ujistil, že to je naprostá pravda. Tu se jí po tvářích vyřinuly veliké slzy.

„Já jsem tolik ráda,“ vzlykala, „protože jsem zlá holka.“

Potom strýček učitel přečetl dětem toto místo z Písma:

„Nepotřebuji zdraví lékařů, ale nemocní. Nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných.“ (Ev. Marka 2,17)

Vypravoval jim pak o lásce Spasitele, který přišel zachránit a spasit nemocné, hříšníky. – A před Bohem jsme všichni hříšníci. „Není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.“ (Ep. Římanům 3,12)

Kdo se – jako ona Andulka – přizná, že je hříšník, smí slyšet radostnou zvěst, že „když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás.“ (Ep. Římanům 5,8)

Pilné ruce.

Rodiče Vilmy nebyli bohatí. Vilma byla nejstarší a měla ještě několik sourozenců. Ačkoli jí bylo teprve 8 let, musila být mamince často k ruce. Tak třeba ráno: oblékala malého bratříčka, pomáhala mu při snídani a dělala pro maminku i jiné drobné práce, jako umýt

nádobí nebo přinést uhlí, až už byl čas jít do školy. Odpoledne zase musila chodit nakupovat. Lidé v obchodě ji měli rádi, protože vždy byla plná radosti. A také maminka z ní měla radost: Vilma dělala všechno ráda a nestýskala si, i když si někdy nemohla jít hrát s kamarádkami. Tím se učila již od mládí nemyslet na sebe.

Vedle dobrého zdraví jí Bůh dal pár obratných rukou. Bylo to vidět i na jejích školních sešitech a knížkách. Nikde žádná kaňka, všechno čisté a udržované v nejlepším pořádku. Ani prospěch neměla špatný a diktáty byly téměř bez chyb.

Jednoho dne se jí Milena, jedna žárlivá spolužačka, začala posmívat. Volala za ní, že prý má veliké a opravdu ošklivé ruce. (Trochu to bylo pravda, že ruce Vilmy, které více pracovaly, nebyly tak hezké jako ruce jejích spolužaček.) A k Mileně se hned přidaly další a tu teprve začalo trápení a posmívání! Vilma přišla domů s pláčem a s těžkým srdcem. Vypravovala o všem mamince.

„To je ale ošklivé, že tvé spolužačky takhle mluví, to je špatné,“ řekla maminka. „Ale víš, Vilmo, musíš si na to zvykat a mnohé, co říkají, jednoduše přeslechnout. Většina lidí nezná, žel, Pána Ježíše. Oni vůbec nemyslí na to, jak je ošklivé působit jiným bolest a říkat jim věci, které nejsou pravda. Děkuji Bohu za to, že ti dal takové ruce. Spolužáci, kteří se ti kvůli tomu posmívají, by ti tvé ruce spíše mohli závidět. A víš co? Až budete někdy mít prázdnou, pozveme Milenu. A ukážeme jí, jak se dovedou takové ruce pohybovat a mohou být užitečné pro druhé. Nedávno jsme přece četli z Božího slova, že máme být „V pracech neleniví, duchem vroucí, Pánu sloužící“ (Ep. Římanům 12,11) a že „ruka pracovitých zbohacuje.“ (Příslaví 10,4). Když nám to říká sám Bůh, je pak ještě důležité, jak naše ruce vypadají?

„My milujeme Jej, neboť On dříve miloval nás.“ (1. Ep. Janova 4,19)

Maminka seděla s dětmi Martinem a Evou u kamen a vyprávěla jim o Spasiteli, Pánu Ježíši Kristu. Venku silně pršelo, takže nemohli jít na slíbenou procházku. A zatím co maminka vyprávěla, Eva měla najednou otázku:

„Maminko, je to skutečně pravda, že Pán Ježíš měl ve Svých rukách a nohách hřeby a že zůstal viset na kříži, když přece mohl s kříže sestoupit?“

„Ano, Evo, je to naprostá pravda. Mohl sice okamžitě sestoupit s kříže a ukázat lidem Svou všemohoucnost, ale v tom případě by ani tebe ani mne *nemohl spasit*. Jenže On právě toto chtěl, aby nás mohl mít s Sebou v nebi, a proto musil zemřít namísto nás.“

„Maminko, ale pak Ho za to opravdu musíme mít rádi!“ zvolala Eva vzrušeně.

A neměla snad pravdu, milé děti?

Milovat Pána Ježíše Krista, důvěřovat Mu, chválit Ho a vyprávět o Něm jiným, to by mělo být hlavní věcí našeho života!

Falešně obviněn.

„Ludku, pojd' už!“ volal někdo ze dvora do druhého poschodí nájemního domu. A za několik okamžiků se nahoře v okně objevila světlovlasá hlava chlapce.

„Přijdu, Petře! Počkej chvíli, hned budu dole!“ zněla shůry odpověď. Světlovlasá hlava zmizela a brzy na to bylo slyšet, jak někdo rychle utíká po schodech.

Když se již oba chystali vyjít, objevila se v témž horním okně jiná

hlava a dvorem se ozval silný mužský hlas: „Kam jdeš, Luďku?“ Nejprve bylo ticho. Potom však jeden z těch hochů zavolal:

„Na Panský vrch, tatí!“

„Tam nepůjdeš!“ odpověděl otec, „je to tam v kamenolomech a jeskyních nebezpečné. Choď si všude jinde, ale na Panský vrch nesmíš! Rozumíš?“

Oba chlapci se pomalu a jaksi s váháním vzdalovali, jak tomu zpravidla bývá, jestliže někdo nemá před sebou dobrý cíl, a zdá-li se, že původní ujednání musí padnout.

„Ten tvůj otec ale musí všechno zkazit,“ řekl Petr rozmrzele, „nedopřeje ti nic pěkného! Mně to tatínek s maminkou už také víckrát zakázali chodit na Panský vrch, ale já tam stejně chodím!“

Luďek zůstal stát, zřejmě s pocitem, že to vlastně nemá smysl jít dále. Řekl: „Vrátím se domů!“

„Jdi, ty hloupý! Pojďme přece,“ řekl Petr nahněvaně, „vždyť nás tvůj otec neuvidí! Půjdeme druhou cestou, zadem.“

„Ne, já nesmím. Tatínek by se to mohl dovědět! Má jistě strach, protože minulý týden se tam někdo zřítíl z horní jeskyně a těžce se zranil,“ namítl Luďek.

„Ty jsi ale hloupoučký! Jestliže se někdo zranil, byl tím přece sám vinen, ne? My si na sebe dáme pozor a nic takového se nám nestane,“ vedl si Petr nahněvaně svou.

Luďek zavrtěl odmítavě hlavou a chtěl, vzdor přemlouvání, zabobit do opačné ulice. Tu ho ale ten druhý uchopil za rukáv a řekl: „Ty jsi ale strašpytel! Když nepůjdeš, nebudu už si s tebou nikdy hrát. A najdu si lepšího kamaráda, který mne nikdy neopustí!“

Tím se dotkl Luďkovy slabiny. Petr byl ve třídě vůdcem a osnova-
telem všech chytře vymyšlených kousků, byl odvážný a podnikavý. Proto si ho všichni spolužáci, pro něž tyto vlastnosti něco znamenaly, vysoce vážili. Jeho slovo platilo a při sporných názorech bylo rozhodující. Takového kamaráda Luďek přece nemůže jen tak ztratit. Měl

sice také vždycky sklon k smělym kouskům a k rošťáctví, ale strach z otce ho přece jen zadržel před řadou věcí. Ale aby ho někdo nazýval strašpytlem a babou – to přece ne! Báł se posměchu od kamarádů. A tak mu nakonec řekl: „Víš, tolik odvahy, jako máš ty, mám ještě i já!“ A oba zamířili k Panskému vrchu.

Byl to dosti vysoký kopec ze zvětralé horniny, plný rozsedlin. Kdo tam chtěl vystoupit, musil se prodrat rozsáhlými porosty ostružin, než se dostal na horní terasu, odkud už vedly úzké pěšiny k vrcholu kopce. Za onou terasou, tedy asi v polovině kopce, byl kamenolom se spoustou chodeb a jeskyň, které chlapce obzvláště lákaly.

Petr s Ludkem vystoupili až k lomu a setkali se tam ještě s jinými kamarády. Všichni se hned dali do práce s hloubením příkopu, který se jim zdál být nedostatečný. Nikdo je tam nerušil. Namísto lopat používali většinou velkých kusů břidlice. –

Chlapci byli delší dobu zabráni do práce, když tu náhle něco jako rychlý tmavý stín prolétlo kolem nich dolů – do propastné hloubky. Jeden přestal dělat a vyhlédl, po něm druhý a nakonec si vzájemně položili otázku: „Co to jen asi bylo?“ V tom zvolal Petr: „Můj malý bratr chybl!“ Opravdu, malý Břetislav se zřítíl po hlavě po srázné stěně. Petr, velice vylekaný, utíkal na jedno vhodné místo a odtamtud rychle sklouzával dolů. Ostatní ho následovali. Petr, bílý jako stěna, se zastavil před svým mladším bratrem. Potom úpěnlivě vykřikl. Malý Břeta tu ležel v bezvědomí na kupě kamení a z úst mu po tváři tekla krev. Hoši vzrušením nejprve nevěděli, co dělat. Potom jeden vyběhl a utíkal to oznámit rodičům a zavolat lékařskou pomoc. – Luděk cítil, jak se ho zmocňuje nevýslovná úzkost.

Ani ne za půl hodiny přispěchala matka malého Břetislava, sotva popadajíc dech, a když viděla, co se stalo, dala se do pláče. Pak se ale vzchopila, vzala malého chlapce do náruče a tiše plačíc sestupovala s kopce. Chlapci zůstali stát ještě několik minut na místě neštěstí a upřeně se dívali na to místo, kde předtím ležel Břeta. Potom celá družina začala řídnout, jeden po druhém se mlčky vytrácel a každý, hluboce zaražen, šel domů.

Druhý den šel Luděk do školy pln dojmů z nové události. Stále

...rychle sklouzával dolů. (str. 15)

viděl v myšlenkách malého Břetu, a to zvláště, když se dověděl, že prý lékař zjistil těžká vnitřní zranění. Při vyučování se vůbec nemohl soustředit a jen těžko sledoval výklad učitele.

Na začátku první přestávky šel k ostatním chlapcům, kteří se dnes jako očití svědci včerejší vážné události drželi od ostatních stra-

nou, poněkud dále od ruchu školního dvora a tiše probírali celý veřejší případ. Luděk položil Petrovi, bratrovi Břetislava, několik otázek plných účasti, ale nedostal žádnou odpověď. Díval se z jednoho na druhého a brzy vycítil, že se k němu chovají odměřeně, že si ho nevšímají, ba dokonce že někteří se na něho dívají nepřátelsky. Proč asi? Luděk začal tušit něco nepříjemného, tísnivého. V tom ukončil školní zvonek přestávku. – – – Třída zase seděla v lavicích na svých místech. Pojednou Luděk ucítil, jak ho někdo zatáhl za rukáv. Otočil se, a ten, co seděl za ním, mu zašeptal:

„To ty jsi toho malého sestrčil v lomu dolů?“ Luděk vzhledl vyděšen.

„Já? Kdo to řekl? Kdo?“

„Petr to říká, to je přece tvůj kamarád, a také druzí to tvrdí!“

Luděk cítil, jak mu všechna krev mizí z hlavy; srdce mu nad tím falešným obviněním bušilo až někde v krku.

„Taková podlost!“ řekl a oči se mu zalily slzami. Nebyl téměř vůbec schopen psát diktát, s nímž nyní učitel začal. Seděl tu v lavici jako na řevavém uhlí. Když na konci hodiny odevzdával svůj sešit, hemžilo se to v něm samými chybami. Teprve cestou domů se mu poněkud ulevilo. „Koho by to napadlo!“ říkal si stále, „já že bych měl být příčinou všeho toho neštěstí, když přece mám Břetu tak rád!? A že jsem ho úmyslně sestrčil do lomu? – To ale je bídácké, tvrdit něco takového!“

Když byl už téměř doma, zastavil se. Napadlo mu ihned vyhledat Petra a vyřídit si s ním jeho nařčení. Brzy byl u jejich bytu a zaklepal na dveře. Otevřela mu matka a řekla, že Petr není doma. Potkal ho však dole na chodbě a poznal na něm, že je nějaký divný a jako na rozpacích. Nejistě se díval kolem a vyhýbal se Ludkovu pohledu. To Ludkovi dodalo ještě více odvahy. „Tak to tys mne obvinil, že jsem tvého malého bratra sestrčil dolů? – Jak jsi na to přišel?“ Se zařatou pěstí stál tu Luděk před svým žalobcem, který si chtěl nějak vynutit průchod. Petr asi dobře vycítil, že na tak rozzlobeného protivníka nestačí, proto se spokojil se strohou vybídkou: „Jdi pryč, nebo uvidíš!“

„Už jsem tě prohlédl, ty...!“ odpověděl Luděk zuřivě. Na štěstí pro oba se u jednoho dolního bytu otevřely dveře. Jinak by asi mezi nimi došlo k pořádné pranici. –

Luděk šel domů. –

Jestliže o někom vznikne nějaká špatná pověst, zpravidla se šíří dál a dál, až jí nakonec kdekdo věří.

Tak se stalo, že si tu a tam vyprávěli, že Luděk zlomyslně sestrčil malého Břetu do kamenolomu, a všude se nyní dívali na Ludka jako na nezvedeného kluka a neurvalce, který zaslouží, aby byl jaksepatří potrestán.

Nakonec se ona pověst donesla až k sluchu učitele a ten si Ludka zavolal, chtěje s ním nejprve promluvit mezi čtyřma očima. Když se dozvěděl, jak tomu bylo ve skutečnosti, a zdálo se mu, že Ludkovo vyprávění je věrohodné – věděl o něm přece, že to je svědomitý žák – dal zavolat také Petra a ostatní žáky, kteří byli přítomni neštěstí, aby je každého zvlášť vyslechl. Když se vyptával Petra, s nímž ostatně jako učitel nebyl příliš spokojen, nabyl brzy z jeho výpovědi dojmu, že obvinění jsou naprosto neudržitelná. A své mínění také bez okolků vyjádřil. Jenomže Petr trval tvrdošíjně na svém a nic nechtěl vzít zpět, třebaže již čtyři spolužáci tvrdili, že Luděk na tom místě, kde došlo k neštěstí, vedle malého Břetíka vůbec ani nestál. Nyní si dal onen moudrý učitel práci, aby si zjednal jasno v přítomnosti všech svědků. Luděk nejprve ještě jednou jasně a krátce vypravoval o všem, co se stalo. Po něm přišel na řadu Petr, který dále trval na svých obviněních, třebaže jeho výpovědi již nebyly tak jasné a určité.

Ostatní žáci se stavěli zčásti na stranu jednoho, zčásti na stranu druhého. – Pan učitel si nakonec nevěděl rady.

Ale právě tu, když byl v největších rozpacích, se ozvalo zaklepání na dveře. Na učitelovo: „Dále!“ vstoupil mistr kovář Bartůněk se svou paní a oba požádali učitele o krátký soukromý rozhovor. Zůstali venku asi čtvrt hodiny. Potom přišli s panem učitelem znovu do třídy a otázky začaly znovu. – Proč asi u všech všudy? mohl si myslit kterýkoli žák. A proč tu asi byli oni starší lidé a dívali se tak vážně? – Oči všech žáků prozrazovaly veliké napětí.

Jakmile skončilo druhé dotazování, přistoupil pan učitel k Petrovi, dívaje se na něj přísným, pronikajícím pohledem. Vzrušeně pak řekl: „Tím pádem Břeti jsi vinen ty! Tys to byl, kdo zavinil, i když neúmyslně, pád svého mladšího bratra. Mistr Bartůněk se na vás s manželkou díval oknem z jejich bytu, který je blízko Panského vrchu. Viděli vaši hru a dobře si povšimnuli, jak jsi chtěl Břeťovi vytrhnout z ruky kus bridlece, již jste hloubili příkop. Jen proto se ten malý hoch zřítíl. A ty jsi se choval tak zbaběle a jako bez svědomí jsi klidně přihlížel, když tvůj kamarád ze školy musil tak dlouho trpět pod takovým těžkým obviněním. Jakou *ctí* by pro tebe bývalo, kdybys byl od počátku mluvil jenom pravdu!“ Petr se roztěkaně díval hned sem, hned tam. Přišlo to všechno tak nečekaně rychle, jako blesk s nebe! Díval se k zemi a neodvážil se pohlédnout vzhůru. „Příznáš už konečně, jak to bylo doopravdy?“ otázal se ho učitel po krátkém odmlčení.

„Ano!“ ozvalo se váhavě a téměř neslyšitelně z Petrových úst. Ludkova tvář se rozjasnila, když uviděl, jak je rázem zproštěn toho těžkého obvinění. Také na ostatní to velice zapůsobilo, ale zvláště na ony tři, kteří se, třebaže nevěděli nic určitého, postavili na Petrovu stranu. „Tím prvním, oč nyní jde,“ řekl pak učitel pevným hlasem, „je, že Petr upřímně poprosí Ludka, kterému způsobil tak velikou křivdu, za odpuštění. A také vy tři pochybní svědkové máte k tomu všechny důvody. Považte, co jste svému spolužákovi tím falešným obviněním způsobili! – Bůh vidí všechno, a všechno, co dosud bylo ve tmě, vyvedl na světlo, takže Luděk nyní před vámi stojí zproštěn obvinění a pohany.“ Po těchto slovech Petr již neváhal, rychle šel k Ludkovi, a bylo na něm vidět, že všeho upřímně lituje, i když toho ústy mnoho neřekl. Ale zdálo se, jakoby Luděk nebyl úplně spokojen – pan učitel si to alespoň myslel. A neklamal se.

„Ano, pane učiteli, chtěl bych ještě říci něco o sobě.“ Učitel ho samozřejmě jen ještě povzbudil, a tu všichni slyšeli, jak Luděk sám na sebe žaloval, že nedbal otcova zákazu, a přesto šel na Panský vrch. Sám si vše zavinil tím, že neuposlechl otce, který mu přikázal, aby tam nechodil. Učitel byl rád, když od něho slyšel takové upřímné doznání. Nakonec vybídl žáky, aby si z toho všeho vzali dobré ponaučení, především pak aby poslouchali své rodiče, s čímž je spojeno trvalé požehnání. Hluboce pohnut pak všechny propustil. A podobně

jako na něho, také na žáky vše, co právě zažili, zapůsobilo mohutným dojmem. –

Všichni se zaradovali, že malý Břeta svůj pád přežil. Jeho život sice byl dlouho jako na vlásku, ale Boží dobrotivost způsobila, že se nakonec přece jen úplně uzdravil.

Velmi, velmi, velmi radostná zvěst!

Jeden cestující se na silnici potkal s malým chlapcem, který se na něho díval tak přátelsky, že nemohl jinak, než ho oslovit. Když tak šli spolu cestou, rozptředla se mezi nimi zajímavá živá rozmluva.

„Jdeš také do nedělní školy?“ otázal se pán.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl malý se zářícím obličejem.

„A čemu se tam učíte?“

„Vyprávějí nám o nebi.“

„Zdalipak ale myslíš na nebe také během týdne?“

„Ano, často,“ odpověděl hoch.

„A věříš, že tam také přijdeš?“

Chlapec se na něho s úsměvem zadíval a odpověděl:

„Ano, jistě, chtěl bych přijít do nebe, až zemřu.“

„Ale jak myslíš, že tam přijdeš, chlapče?“

Tato otázka onoho klučinu zarazila. Chvilku přemýšlel a brzy odpověděl: „Myslím, že když budu zbožný, nebudu nikdy lhát a nikdy nebudu pyšný nebo neposlušný, že pak jistě přijdu do nebe.“

Přes obličej toho cizího pána přelétlo něco jako stín, a pak pokračoval: „A jsi tedy vždy hodný, chlapče?“

Dítě také zvažnělo, když vidělo toho pána najednou tak smutného a nesměle odpovědělo: „Vždycky ne.“

„A mluvíš vždycky pravdu?“

Chlapec sklopil oči, začervenál se a doznal: „Vždycky ne.“

„A nikdy nejsi pyšný?“

Malý hoch se na okamžik zamyslel a vzpomněl si, jak se právě dnes ráno radoval z nových letních šatů, v nichž vypadal mnohem lépe než jeden spolužák v obnošených šatech. Tentokrát odpověděl docela potichu a znovu přitom svěsil svou kudrnatou hlavu: „Někdy ještě bývám pyšný!“

Tu mu onen cizí pán položil ruku na rameno a pokračoval: „Tedy, chlapče, jestliže jsi ještě pyšný a někdy ještě lžeš a nejsi vždycky hodný, nikdy nepříjdeš do nebe!“ Nastalo hluboké ticho, zatímco hoch tu stál se skloněnou hlavou a slzami v očích.

„Ne, hochu, do nebe nikdy nepříjdeš, jestliže si myslíš, že tam přijdeš proto, že jsi hodný, že mluvíš pravdu a nikdy nejsi pyšný. Ale mám pro tebe jednu radostnou zvěst. Je to velmi, velmi radostná zvěst. Bůh dobře věděl, že nebudeš moci vždycky být takovým, jakým bys měl být. Ale On měl jednoho milého Syna, který takovým vždycky byl.“

„Pána Ježíše?“ doplnil hoch. „Ano, Pána Ježíše, který sestoupil na naši zem, vždy poslouchal své rodiče, nikdy nebyl neposlušný, ani jako chlapec. Nikdy nelhal, a také nikdy nebyl pyšný. A poněvadž byl tak dobrý a nechal se potrestat namísto tebe, můžeš přijít do nebe. On po celý Svůj život vždycky jednal správně a nakonec, na kříži, zvolal: „Je dokonáno!“ Sám si nikdy nemůžeš nebe získat ani zasloužit – to pro tebe udělal Pán Ježíš. Brána nebe by nám zůstala navěky zavřená, protože z nás lidí nikdo nebyl hoden tam vejít. Ale Pán Ježíš se sám stal těmi dveřmi. A On nyní říká: „Já mám klíč. Klepejte a bude vám otevřeno.“

Znovu nastalo ticho. Potom ten starší pán řekl: „A ty, chlapče, nepotřebuješ udělat nic víc, než jen to přijmout. Nechtěl bys Pánu

Ježíši vyznat své hříchy? Potom On ti odpustí celou tvou vinu a ty Mu budeš moci děkovat za Jeho velikou lásku.“

Chlapec se podíval na toho neznámého pána s překvapením, pak si stiskl ruce a plným, jasným hlasem odpověděl: „Ano, děkuji Pánu Ježíši, že také pro mne učinil všechno, abych mohl přijít do nebe.“

Můžete to říci i vy, milé děti? Přijaly jste Pána Ježíše a věříte už, že On také pro vás všechno učinil, že všechno je pro vás dokonáno, hotovo? – A není to skutečně velmi, velmi, velmi radostná zvěst?

„Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co jest ztraceno.“ (Ev. Lukáše 19,10)

Malá služba.

„Jindřiško, nechtěla bys udělat jednu malou službu pro Pána Ježíše, který tě spasil?“ zeptala se učitelka z nedělní školy jednoho děvčete, o němž věděla, že patří Pánu Ježíši.

„Ano,“ odpověděla dívka přívětivě.

„Víš tedy co? Zajdi dnes odpoledne ke staré paní Doležalové a přečti jí jednu kapitolu z Bible. Znáš ji přece a víš, že je slepá, a že si tolik přeje slyšet něco o Pánu Ježíši a nemá nikoho, kdo by jí mohl něco přečíst, anebo povědět jí něco o nebeských věcech.“

Jindřiška byla v rozpacích, trochu se začervenala a dívala se k zemi. Za chvíli řekla: „Já si myslím, že to nemohu, protože jsem pro to ještě příliš malá.“ – „Jindřiško, k tomu, abys mohla mluvit o Pánu Ježíši, nemusíš být stará, a když nepůjdeš k paní Doležalové, připravíš se o příležitost získat jednu duši pro Pána.“

Při tomto pomyšlení se Jindřiška zarazila. Večer, když před spaním poklekla k modlitbě, prosila Pána, aby jí dal sílu a odvahu, a ona byla hotova v neděli pro Něho něco udělat. A tak se stalo, že ona stará paní mohla řadu týdnů slyšet z úst Jindřišky z evangelií příběhy o lásce Spasitele a Pán Ježíš použil toto dítě, aby ona trpící *slepá* stařena byla přivedena až k Němu.

Milí mladí přátelé, dávejte si také pozor, abyste nepromeškali ně-

jakou příležitost, kdy můžete něco udělat pro Pána Ježíše. Ať to je jakákoli práce pro Něho, k níž vás volá, ať je malá anebo trochu větší, On vám dá sílu vykonat ji, když se na Něho obrátíte. Pro Pána Ježíše není ani váš mladý věk, ani nedostatek zkušeností žádnou překážkou, abyste Mu mohli sloužit. Zůstávejte jen u Jeho nohou (jako Maria z Betánie) a dejte se Jím vést. Potom On bude moci použít i vás, budete-li pro Jeho službu připraveni, abyste mohli nést žíznícím duším kolem vás vodu života.

Poslední příčel žebříku.

Bylo to pozdě odpoledne a trochu se již šerilo. Malým okénkem ve stodole pronikalo jen trochu světla, když tam právě vstoupil Bořek, nejmladší syn sedláka.

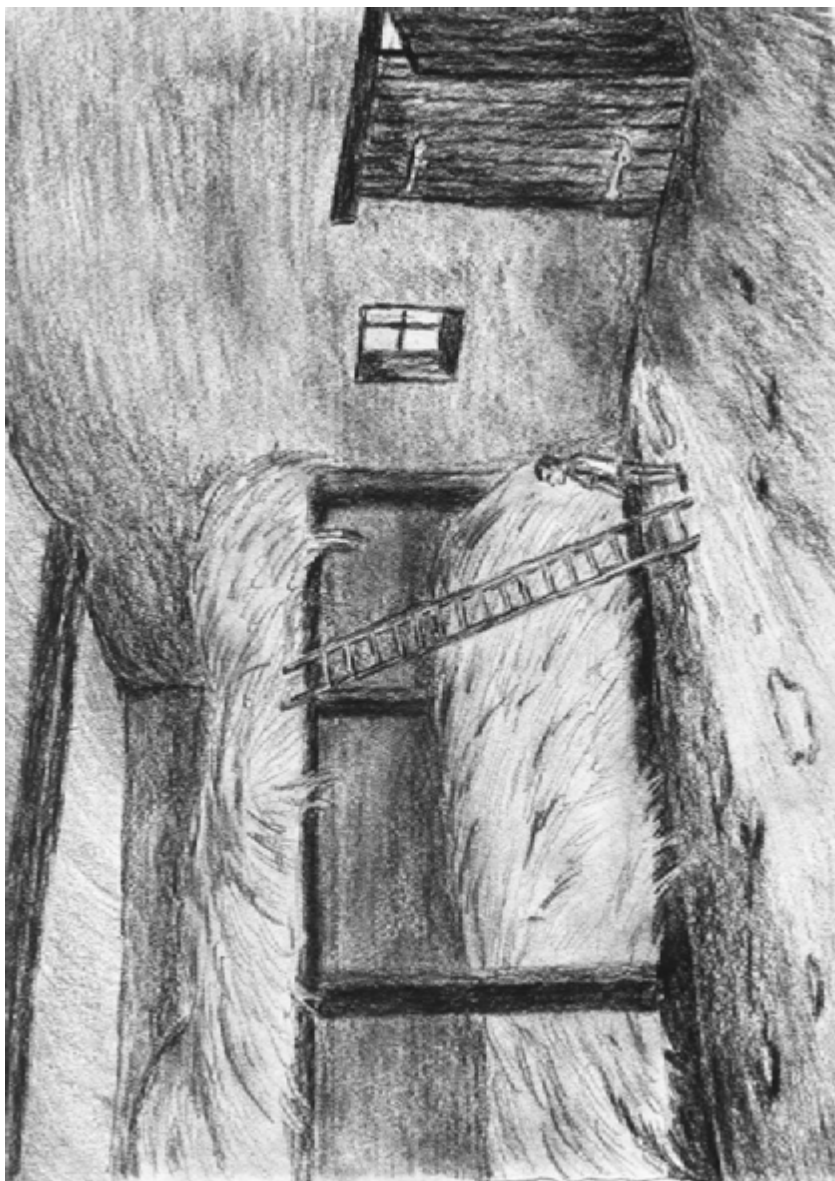
Díval se na žebřík, přistavený k hornímu seníku. Slyšel, že nahoře někdo něco dělá. To může být jenom tatínek! Přistoupil tedy k žebříku a zavolal nahoru: „Tati, jsi tam? Mohu tam k tobě přijít?“ – „Ano, hochu, jen pojď!“ ozvalo se shůry.

Bořek položil nohu na nejspodnější příčel, ale pak zaváhal. Úzkostlivě se díval vzhůru. „Ale když já ten poslední příčel nevidím!“ Tu se musil jeho otec zasmát. Povzbuzoval svého syna: „Jen pokračuj a stoupej vždy o *jeden* krůček výše, příčel za příčlem. Poslední příčel je u mne nahoře. Já ho vidím, ale ty ho uvidíš, až budeš tady u mne.“

A tak se Bořek dal do stoupání. Opatrně zdolával příčel za příčlem, a netrvalo to dlouho, a byl nahoře, kde byl tatínek. Ten už ho chytil do své silné náruče a zdvihl ho z posledního příčle k sobě. Jak byl Bořek rád, že už byl u tatínka!

Zdalipak se nemůžeme z tohoto obyčejného příběhu naučit něčemu velice důležitému? Ve svém životě musíme často začínat s nějakou věcí, o níž nevíme, jak bude pokračovat a jak skončí. Někdo se třeba musí přestěhovat do nového bydliště, musí začít chodit do jiné školy anebo nastoupit práci na nějakém novém pracovišti. Tu by jistě často už na počátku rád viděl konec. Avšak náš věrný Bůh a Otec nás

ujišťuje, že všechno dopadne dobře, budeme-li jen poslušni Jeho Slova a budeme-li se jím řídit. Říká nám shůry: „Já vidím v plném světle, jak všechno skončí. Jdi jen *krok za krokem* dále, až nakonec budeš u Mne.“

Úzkostlivě se díval vzhůru. (str. 23)

Věrná modlitebnice.

Anima byla hindské děvčátko v jedné malé vesnici v Paňdžábu v severní Indii. Rodiče byli podle jména křesťané a pravidelně chodili v neděli do misijního kostela naslouchat Božímu slovu. Mnoho lidí v té vesnici činilo totéž, jiní však zůstali úplnými pohany a celá řada jich měla velice špatnou pověst. Anima byla kvůli nim velice smutná. Řekla si tedy: „Budu se modlit k Pánu Ježíši, aby se obrátili a mohli být spaseni.“

A v této modlitbě vytrvávala a neustávala. Ve svých šatech nosila kus papíru, na němž měla dětským písmem napsaná jména oněch mužů, kteří byli postrachem vesnice. Vždy se stáhla někam do ústraní, tam vyňala onen papír a všechna jména, jedno po druhém, předkládala na modlitbě Bohu. Dělala to tak každý den již dlouhou dobu, ale přesto její modlitby nebyly vyslyšeny.

Pojednou onemocněla a v době své nemoci byla tak smutná, že ani jeden z těch, za něž tolik prosila, nejevil známku, že by se chtěl obrátit. Napadlo ji: zdalipak Bůh slyší mé modlitby? Vždyť já jsem jen malé, nevědomé dítě! – Avšak vzpomněla si, že Pán Ježíš zaslíbil, že vyslyší modlitby, a také věděla, že On Svě slovo nikdy nezruší. Choučila se v nemoci na své žíněnce, která jí sloužila za lůžko, zmořená bolestí, ale opatrovala svůj seznam pod polštářkem a stále pokračovala v modlitbách za obrácení oněch hříšníků.

Přišel den, kdy si ji Bůh vzal k Sobě. Hned za několik hodin bylo její tělo předáno zemi. Když matka s pláčem svinovala žíněnku, našla ten papírek.

„Copak to je?“ ptala se a podala ho svému muži. Ten ho vzal, prohlížel a potrásal hlavou, neboť také neuměl číst a nerozuměl tomu. „Musíme to ukázat našemu misionáři, až přijde,“ rozhodl.

S velikým údivem prošel misionář seznamem těch nejhorších lidí v okolí. Zdálo se mu, že to jsou všechno „beznadějné případy“. Proč jen to dítě zaměřilo svou mysl právě na ně? Přesto onen tajemný papírek pečlivě uschoval.

Uběhla řada měsíců. Během nich misionář připravoval evangelizační práci v Animině vesnici. Když přišly dny evangelizace, bylo zvláštní, že shromáždění byla navštěvována ve velikém počtu a mnohá svědomí se probudila. S jakou radostí misionář pozoroval, že právě mezi těmi nejhoršími bylo Boží působení nejnápadnější. Tu mu přišel na mysl seznam malé Animy; přinesl ho a prohlížel. A hluboce pohnut zjistil, že lidé, kteří byli usvědčeni ze svých hříchů a přišli ke Spasiteli, byli právě ti, kteří byli uvedeni na tom seznamu, a že téměř v takovém pořadí, v jakém byli zapsáni, se obraceli a činili pokání.

Jen dva z nich, za které dítě s takovou věrností prosilo, zůstali ještě nedotčeni. A kvůli nim nyní stoupaly k Pánu vroucí modlitby a stalo se, že ještě před koncem evangelizačních shromáždění také patřili k počtu obrácených.

Choulila se v nemocnici na své žíněnce... (str. 25)

JAN TŘI, ŠESTNÁCT.

V jedné ulici irského města Dublinu stál v zimní noci chudý chlapec, takový malý městský pouliční tulák – bez domova, bez přístřeší, bez přítele. Již dlouhý čas vedl špatný život a sprátelil se se zloději, kteří ho už tak malého vedli na cestu hříchu a zločinu.

Když tu tak stál, třesa se zimou, položil mu někdo znenadání ruku na rameno. Byla veliká tma. Ustrašený hoch mohl rozeznat jen nějakou vysokou postavu, která u něho stála. Přívětivý hlas však řekl: „Co zde děláš tak pozdě, chlapče? Takové dítě, jako jsi ty, nemá přece co pohledávat na ulici tak pozdě v noci. Jdi domů, do postele.“ – „Já nemám žádný domov ani postel, kam bych mohl jít.“ – „To je tedy velice zlé, ubohý hochu! Když ti ale nějaký domov a nějakou postel opatřím, půjdeš tam?“ – „Samozřejmě, a hned!“ odpověděl chlapec. – „Nuže, v téhle ulici a v tomto čísle dostaneš na noc přístřeší.“ – Než mohl říci něco více, chlapec se sebral a už běžel. – „Počkej!“ zavolal ten hlas, „jakkak si myslíš, že se budeš moci dostat dovnitř? Musíš znát heslo. Bez něho se neobejdeš. Zde ho máš. Umiš číst?“ – „Ne, pane.“ – „Tedy si dobře zapamatuj, že heslo zní:

„Jan 3,16.“ Nezapomeň to, protože jinak tě dovnitř nepustí. Tedy ještě jednou: „Jan 3,16.“ Tam je, chlapče, něco, co ti pomůže a prospěje.“

Hoch s radostí odběhl, znovu si opakuje slova hesla a brzy se ocitl v udané ulici před velikými železnými vraty. Vše bylo tak velkolepé a krásné, že chlapec ztrácel důvěru, že by se mohl dostat dovnitř. Ustrašeně zazvonil. Otevřel noční vrátný, a zeptal se rozmrzelým hlasem: „Kdo je to?“ – „To jsem já, pane; prosím vás, pane, já jsem JAN TŘI, ŠESTNÁCT,“ odpověděl hoch rozechvěným hlasem. – „Dobrá, pojď dále, to je to pravé heslo,“ a hoch vstoupil pln údivu.

Brzy ležel v posteli, v takové, jakou v životě předtím ještě nikdy neviděl, a když se stočil k spánku, napadlo mu: „Tohle jméno znamená štěstí. Ponechám si ho!“ Ráno dostal hrnek horkého mléka a krajíc chleba a šel zase na ulici, protože přístřeší bylo pouze pro tu noc.

„Já jsem JAN TŘI, ŠESTNÁCT.“ (str. 27)

Šel a šel, stále dále, boje se, aby se nesetkal se svými bývalými zlými společníky. Přitom přemýšlel o svém novém jméně. Jak tak nepozorně přecházel jednu velice živou ulici, zachytil ho projíždějící vůz a těžce jej zranil.

Hned se kolem seaběhlo mnoho lidí a chlapec, který byl v bezvědomí, byl rychle dopraven do nejbližší nemocnice. Ještě po cestě se probral z mdloby.

V dublinských nemocnicích bylo zvykem napsat na tabulku náboženství, jméno a adresu pacienta, který byl přijat. Zeptali se ho tedy, zda je katolík či protestant. On to ale nevěděl. Myslel si, že včera byl katolík, že však dnes je JAN TŘI, ŠESTNÁCT. Tato odpověď je rozveselila a vzbudila smích.

Když byly jeho rány obvázány, byl dopraven na chirurgické oddělení. Brzy se k jeho utrpení přidala horečka a malý pacient začal zmateně mluvit. Bylo ho slyšet, jak opakovaně hlasitě volá: „JAN TŘI, ŠESTNÁCT! To mi mělo prospět a to mi prospělo.“

Toto stále se opakující volání vzbudilo pozornost ostatních nemocných. Otevřeli si Nové zákony, aby si vyhledali, co je tím míněno. A tu jeden zde a jiný tam zase četl ona vzácná slova:

„Neboť tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal, aby K A Ž D Ý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Luther nazval tento verš „Bibli v kostce“. Když si ti chudáci nemocní přečetli ta vzácná slova a slyšeli, jak zraněný chlapec k tomu v polovědomí dodává: „*To mi mělo prospět a to mi prospělo!*“ musili o tom začít přemýšlet a Duch Svatý pak použil toho verše Písma k obrácení nemocných. Svrchovaná moc Boha Ducha Svatého použila tohoto textu z úst chudého chlapce a řada pacientů na chirurgickém oddělení byla spasena od hříchu a smrti a přivedena do světla a svobody evangelia.

Po určité době odpočinutí a lékařské péče se malému chlapci navrátilo plné vědomí. Díval se nechápavě kolem sebe. Jak veliká byla ta místnost a jaké tu panovalo ticho! Kde ale vůbec je? Tu se ho zeptal jeden nemocný ze sousední postele: „Jene tři, šestnáct, jakpak je ti dnes?“ – „Copak, že znáte mé jméno?“ – „Jak bych ho neznal!

Vždyť jsi stále opakoval své JAN TŘI, ŠESTNÁCT, a já už mám důvod, abych za sebe řekl: „Požehnaný buď Jan 3,16!“

To bylo uchu malého chlapce trochu divné. On přece pro něho nic neudělal, a tu on mu přesto říká, že je požehnaný! – „Cožpak ty nevíš, že slova Jan 3,16 jsou vzata z Bible?“ – „Bible? Co je to?“ – Ten malý ubožák dosud nikdy neslyšel o Bibli – o té požehnané Knize, Božím slovu, které Bůh dal člověku. – „Přečtete mi to,“ řekl, a jakmile ta slova zazněla v jeho uších, zašeptal: „To je krásné; to je všechno o lásce a ne o přístřeší pro jednu noc, nýbrž o domovu pro celou věčnost!“ – Brzy se tomu verši naučil nazpaměť a říkal si: „Nedostal jsem jen nové jméno, ale ještě něco k němu!“ To mu působilo skutečnou radost.

Míjely dny a v chirurgickém oddělení se ledacos změnilo, ale náš malý přítel se nikdy necítil smutný. Radoval se z toho verše a z jeho vzácných slov, aniž tušil, jak brzo je upotřebí. Měl se stát požehnaným nástrojem k získání ještě jiné duše z toho sálu pro Krista. Blízko hocha ležel na posteli jeden stařec, který byl velice nemocen. Jednoho dne brzy ráno přistoupila k jeho posteli jeptiška a ptala se ho: „Patriku, jakpak ti je dnes?“ – „Špatně, špatně,“ zasténal starý muž. – „Byl už u tebe kněz?“ tázala se dále. – „Ano. Ale je to ještě horší! Dal mi poslední pomazání, a nyní mám zemřít? Já nejsem na smrt připraven. Co mám dělat?“ – „Patriku, mně je tebe upřímně líto, když tě takhle vidím,“ odpověděla vlídně; „podívej se, dám ti tady růženec – to ti pomůže, abys v pokoji zemřel.“ Ovinula mu růženec kolem krku, rozloučila se s ním a odešla.

Ale jak by mohla taková šňůra korálek způsobit úlevu umírajícímu muži, který má neodpuštěné hříchy a před sebou věčnost? Ubohý Patrik hlasitě povzdechl. „Bože, smiluj se nade mnou,“ zvolal. „Jsem tak veliký hříšník a nejsem připraven zemřít. Ach, *co se se mnou stane?*“

Náš malý přítel slyšel jeho úpěnlivá slova. „Ubohý stařec,“ pomyslí si, „potřebuje heslo!“ „Patriku,“ zvolal, „já vím něco, co vám pomůže, a to zcela jistě, jako to pomohlo mně.“ – „Řekni mi to, rychle mi to řekni,“ zvolal Patrik. „Kdybych jen znal něco, co by mi prospělo!“ – „Je to tohle, a teď dobře poslouvejte: Jan 3,16. Slyšel jste?“ – „Ano,

ano; pokračuj.“ – „Jan 3,16: „Nebot tak Bůh miloval svět, že Syna Svého jednorozeného dal, aby K A Ž D Ý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ – Pomocí těchto slov Patrik našel těsně před svou smrtí smíření a pokoj s Bohem a mohl vejít do věčné radosti.

Náš malý přítel znovu nabyl zdraví. Dlouhou dobu byl jeho jediným biblickým textem Jan 3,16. Bůh požehnal jeho prosté víře; získal si mnoho přátel, kteří ho poslali do školy. Nyní je z něho horlivý milý hlasatel evangelia ve službě svého Pána a Mistra. Chtěl bys také položit své jméno do toho slova „K A Ž D Ý“ v Evangeliu Jana 3,16 a stát se šťastným majitelem věčného života již nyní, a nekonečného požehnání potom? Udělej to *hned teď*, a pak i ty budeš děkovat Bohu a oslavovat Ho za verš Jan 3,16.

Děti mají přednost.

František z Assisi byl slavný muž. Jednou dělal nějakou velice důležitou práci a řekl svému příteli, že ho nyní nikdo nesmí rušit. Kdyby prý přišel třeba i nějaký učenec a nutně s ním chtěl hovořit, že má být odeslán pryč. Po tomto přísném přání se však poněkud zamyslel a pak řekl: „Jestliže ale přijde nějaké dítě, tedy chci být zavlán.“

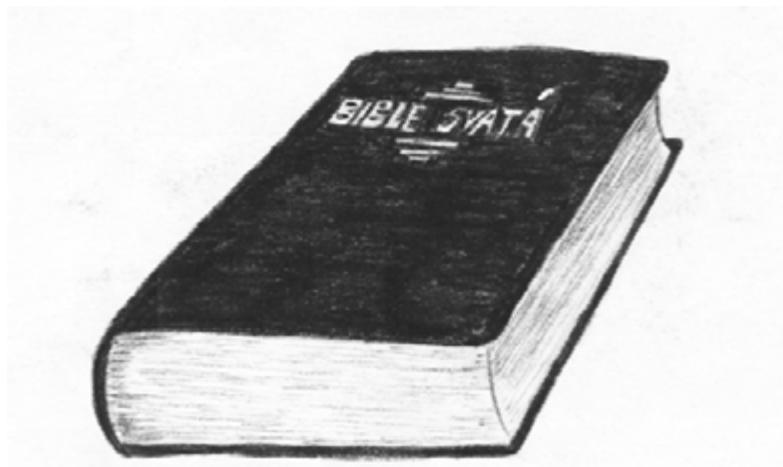
Poněkud nám to připomíná Pána Ježíše. Také On měl děti rád, velice rád. Když jednou chtěli učedníci odeslat děti pryč, řekl Spasitel: „Nechte maličkých přijít ke Mně a nebraňte jim.“ Bral děti do náruče, kladl na ně ruce a žehnal jim. A takový je Pán Ježíš podnes. Chceš-li k Němu jít a něco Mu povědět, anebo o něco Ho prosit, pak má pro tebe vždycky čas. Slyší tě. Chce ti pomáhat a žehnat ti.

Rozhodl by ses také tak?

Jeden kolportér Biblí se zastavil na hlavní ulici větší vesnice a nabízel kolemjdoucím Boží slovo. Tu k němu přišel asi třináctiletý hoch a zeptal se ho, zda má na prodej Nové zákony. Kolportér otevřel brašnu a zatímco mu ukazoval jeden Nový zákon, onen chlapec uviděl v brašně jednu větší knihu. Zeptal se: „Prosím vás, to je celá Bible? Kdybych ji tak mohl mít. Buďte tak hodný a počkejte chvíli, já se půjdu zeptat tatínka, zda by mi tu celou Bibli nekoupil.“

Za několik minut přišel hoch i s otcem. Ten se zeptal, co Bible stojí. Když se dozvěděl, jakou má cenu, zdálo se mu to přece jen hodně a obrátil se k odchodu. Chlapec tu stál hluboce zarmoucen vedle kolportéra, když se tu náhle jeho tvář rozjasnila. Napadlo mu totiž něco, co v něm vzbudilo novou naději. „Tatínku,“ řekl, „tys mi chtěl k narozeninám koupit nový kabát. Ale já ho ještě tolik nepotřebuji, mohu zatím dobře nosit ten starý. Kup mi, prosím tě, raději Bibli!“

Tatínek splnil přání svého syna, který pak, plný radosti, si přitiskl svou Bibli k srdci a běžel s tímto svým pokladem domů. „Teď možná nebude ani jíst a spát,“ řekl otec, „tak velice už má rád Boží slovo. Kéž by to Bůh dal, aby se mu stalo požehnáním!“

Je spousta lidí, jimž se dosud nedostalo té milosti, aby mohli mít svou vlastní Bibli nebo aspoň Nový zákon, anebo aby si v něm mohli sami číst. Tobě, milý malý čtenáři, daroval Bůh něco nesmírně velkého, jestliže už máš drahé Boží slovo a můžeš si v něm číst. Je to opravdu zvláštní Boží milost! Jsi za to Bohu vděčný a děkuješ Mu? Miluješ Jeho Slovo?

Vážné naučení.

Jindřich a Alice bydlili ve velkém domě jedné z mnoha čtvrtí hlavního města. Jejich rodiče byli lidé světa, kteří neměli rádi Pána Ježíše a vůbec je ani nenapadlo, líbit se Mu anebo Ho následovat. Každou neděli sice chodili do kostela a mysleli si, že jim to stačí. Dětem nikdy nemluvili o Boží lásce ani o smrti Ježíše Krista na kříži. Tak se obě ty děti nic nedozvěděly o Spasiteli.

Jednoho krásného červnového dne, když bylo Jindřichovi devět a Alici sedm let, seděli právě u jídla, když listonoš přinesl nějaký dopis. Byl od tety Marie, která bydlela na pobřeží moře a zvala je, aby u ní strávili jeden měsíc.

Děti byly pozváním celé nadšené a prosily rodiče, aby je nechali jet. Když byl potom návrh důkladně prohovořen, bylo rozhodnuto, že Jindřich s Alicí pozvání od tety přijmou a odcestují k moři již za tři dny.

Jindřich byl smělý, živý chlapec, který se hned tak něčeho nebál. Již se těšil, jak bude lézt po skalách a koupat se v moři. Jeho sestra, tiché, milé a nesmělé děvče, chtěla raději sbírat mušle a hrát si na pobřeží na písku.

Konečně přišel den odjezdu a děti po dosti dlouhé cestě šťastně dorazily na místo určení. Teta Marie už je čekala na nádraží a srdečně je přivítala. Tři roky už je neviděla a byla překvapena, jak mezitím vyrostly. Děti se na svou tetu již ani nemohly upamatovat, ale protože

je přijala tak mile a s úsměvem, zmizely jejich ostychy a plachost ještě dříve, než přišly k jejímu domku, který stál na návrší.

Jakmile vypily čaj, který už byl připraven, přály si přirozeně jít ven a trochu obhlédnout novou krajinu, pobřeží a moře.

V prvních dnech se spokojily s tím, že se procházely kolem skal, trhaly květiny a stavěly v písku hrady. Jindra si udělal malou lodičku, kterou používal po vlnách, a Alice dostala lopatku a kbelíček.

Teta Marie byla opravdová křesťanka, protože znala a milovala Pána Ježíše. Ráda o Něm vyprávěla a bylo jí také radostí sloužit Mu a líbit se Mu. Protože Jindra s Alicí doma o Pánu Ježíši nic neslyšeli, rozhodla se teta, že jim bude vypravovat o Jeho lásce o a Jeho díle smíření. Když společně seděli na břehu moře, vyučovala je biblickým příběhy a také je naučila zpívat pěkné písně.

Jednoho dne uviděl Jindřich, jak nějací chlapci lezou po skalách a vybírají v děrách a rozsedlinách ptačí hnízda. Jindřich dosti dlouho mlčky přihlížel. V tom jeho tvář oživila a zalila se ruměncem určitého přání. Obrátil se k tetě Marii a řekl: „Dovolíš mi, abych tam nahoru také vylezl? Chtěl bych také hledat ptačí hnízda.“

„Ne,“ odpověděla. „To, co tam dělají ti chlapci, je velmi nebezpečné. Oni ale jsou tomu už zvyklí, kdežto ty ne. Nemysli na to. Stavěj si raději hrady z písku!“

Ale Jindra už neměl žádnou chuť spokojit se jenom s pískem! Jeho zrak byl upoután ke skalám a k chlapcům, takže teta, která to zpozorovala, ho zavolala k sobě.

„Pojď sem, Jindřichu!“ řekla. Nechtěl by sis s Alicí poslechnout příběh o jednom chlapci, který se před časem z té skály zřítíl?“

„Ó ano, vyprávěj nám to,“ zvolali oba a usedli k tetě, která začala vypravovat:

„V dubnu tomu bude rok, kdy jeden chlapec jménem Petr Pegg si usmyslil, že vyšplhá až na vrch této skály před námi, aby viděl, zda tam také jsou ptačí hnízda a vejce. Jeho kamarádi ho od toho zrazova-

li, protože to bylo velice nebezpečné a právě u toho místa byla skála velice příkrá. Kdyby mu uklouzla noha, zřítíl by se a jistě by se zabil anebo přinejmenším vážně zranil. Ale Petr si postavil hlavu, na nic nedbal a dal se do lezení. Potřeboval mnoho času než se dostal k děrám s hnízdy, protože tam nemohl lézt přímo, ale musil dělat veliké okliky. Přitom, aby se nezřítíl, se chvílemi musil pevně chytat trsů trávy a keřů, které rostly v rozsedinách. Děti ho sledovaly a když Petr nakonec přece jen dorazil k cíli, zpozoroval ho také jeden námořník. Pokrčil přitom rameny a řekl, že Petr udělal velikou hloupost, protože sestup pro něho bude ještě nebezpečnější než byl výstup.

Petr prohlédl nejbližší otvory ve skále, ale ty byly bez hnízd. Proto se připravoval k sestupu. Diváci dole přihlíželi se zatajeným dechem. Zdálo se, jako by chvílemi dostával závratě. Ano, Petrovi to bylo skutečně hrozné, musit se dívat dolů, ale byl k tomu nucen, protože musil hledat cestu k sestupu. Jen s velikou námahou pokračoval vpřed. Nakonec se chvějícíma rukama zachytil na jednom výběžku skály, ale jeho nohy neměly žádnou pevnou oporu. Námořníkovi, který to sledoval, by to trvalo příliš dlouho, než by přišel ke vhodnému místu skály a mohl mu hodit lano. Přemýšlel, jak by mu pomohl jinak.

Petr se konečně pustil skalního výstupku, aby se ještě jednou pokusil nalézt cestu, již se dostal nahoru. Naneštěstí uklouzl. Větev, které se přitom chytil, se zlomila a on se kutálel po skále dolů.

Dole stojící děti vykřikly hrůzou. Nemyslely na nic jiného, než že se Petr zabije. Ale právě, když byl u nejstrmějšího místa skály, se mu podařilo uchopit se větve nějakého keře. Zůstal tam viset a volal o pomoc. Ale nikdo tam nemohl vylézt. Byl na malém skalním výstupku, kde sice mohl trochu stát, ale nikdo se k němu nemohl dostat. Jedinou možností, jak ho zachránit, bylo, že ten statečný námořník se postavil na úpatí skály právě pod Petrem a zavolal na něho: „Petře, když se pustiš keře a padneš dolů, chytím tě a budeš zachráněn! Nikdo k tobě nemůže přijít, aby ti nějak jinak pomohl.“

Petr se podíval dolů. Vzdálenost mezi ním a námořníkem se mu

Zůstal tam viset... (str. 35)

však zdála být příliš velká. „Bojím se toho,“ řekl s námahou, protože pád zcela ochromil sílu jeho vůle.

„Jen se toho keře pusť!“ opakoval námořník. „Zůstaneš-li tam nahore, jistě zahyneš zimou, neboť nastane noc a brzy bude příliv, takže já zde už nebudu moci stát.“ Již tomu námořníkovi dosahala voda až k nohám.

„Měj rozum a pusť se! Ujišťuji tě, že tě chytím do náruče.“

Ale ubohý Petr se nechtěl pustit. Stále jenom opakoval: „Ne, ne, to nemohu. Zůstanu zde až do rána a potom mne jistě někdo zachrání.“

Šeřilo se stále víc a námořník už brzy nemohl chlapce vidět. Byl také nucen opustit skálu, neboť mu voda sahala již po kolena. A když obcházel skálu, dosahovala mu až po pás. Zcela promočen dorazil do vesnice, kde v prvních domcích vyprávěl, co se stalo. Několik mužů nyní vystoupilo s lany na skálu, ale nadarmo, protože z té výšky nemohli vidět ono místo, kde byl Petr. A kdyby ho i byli viděli, nemohl by se asi ubohý chlapec uchopit hozeného lana, poněvadž byl úplně prokřehlý zimou. Druhého dne bylo jeho mrtvé tělo vyvrženo na břeh. Musil být už několik hodin mrtev. Bezpochyby se v noci zřítíl ze skály.“

„Ach, teto!“ volaly děti. „Proč se nepustil do náruče toho statečného námořníka? Vždyť mohl být tak snadno zachráněn?“

„Milé děti, asi proto, že nevěřil slovům a síle toho námořníka. Pochyboval, že to stačí k jeho záchraně. Ale zdalipak mnozí lidé nejednají právě tak jako onen Petr?“

„Já bych dolů skočil,“ řekl na to Jindra.

„Jen nebuď tak sebejistý. Zkusím tě jiným způsobem a uvidíme, zda jsi moudřejší než Petr. Poslouchej, co ti nyní řeknu. I ty jsi ve velkém nebezpečí, ale můžeš být z něho zachráněn a dostat se do naprostého bezpečí. Stačí, učiníš-li něco docela jednoduchého, totiž že budeš důvěřovat někomu mnohem silnějšímu, než byl onen statečný námořník. Myslíš, že mne poslechněš a učiníš, co ti dále řeknu?“

„Určitě to, teto, udělám. Nejsem přece žádný zbabělec!“ řekl Jindřich a doufal, že mu tata uloží nějaký smělý a statečný čin, který se bude snažit ihned vykonat.

„Nuže oba dobře poslouchejte. Doposud, třebaže jste ještě mladí, jste jednali podle své vůle. Bůh přikazuje, aby se některé věci neděly a vy jste je přesto dělali a tím jste Ho popouzeli k hněvu. Často jste neposlouchali své rodiče, neříkali jste vždycky pravdu, což svědčí o tom, že i vy jste hříšní. Tím nemůžete být s Bohem v míru a jistě se bojíte setkat se s Ním. Vaše nohy uklouzly a jste ve velkém nebezpečí, v horším než byl Petr Pegg. Všichni hříšníci jsou daleko od Boha. Tím se nalézáte na okraji hrozné propasti. Stačí jediný krok, abyste se dostali tam, kde už není žádného prostředku, jak byste mohli být zachráněni. Ale ještě dnes, kdy s vámi mluvím, jsou všichni, kdo toto nebezpečí poznají, vybízeni, aby se vrhli do náruče Pána Ježíše, který má moc je spasit, zachránit. On dobře ví, že jste ztraceni, zůstanete-li daleko od Něho. Proto vás tak naléhavě vybízí, abyste šli k Němu. Věřím ti, Jindro, že kdybych ti řekla, abys vykonal nějaký těžký a veliký čin, že by ses pokusil ihned ho provést. Poselství, které mám nyní tobě a Alici vyřídit, je toto: *Unikněte ohni pekla tím, že půjdete k Ježíši a uvěříte, že On vás chce zachránit a že Jeho krev vylitá na kříži má moc očistit vás ode všech vašich hříchů.*“

„Co to znamená, teto, být ztracen?“

„To znamená být provždy vzdálen od Boha a trpět věčný trest. Je to hrozný úděl být v trápení sám, nemít nikoho, kdo by potěšil a učinil dobře, a přitom trpce litovat, že jsem neposlechl hlasu Pána Ježíše, dokud k tomu byl čas. Bůh je svatý a spravedlivý. Nemůže člověku dovolit, aby žil v hříchu a zůstal bez trestu. Jenomže Bůh miluje ztraceného hříšníka a chce ho zachránit – spasit. Proto dal Svého jednorozenného Syna, aby na kříži umřel za hříšníky. Pán Ježíš na Sebe vzal trest, který my jsme zasloužili. Potom vstal z mrtvých a to je důkazem, že i ta nejmenší stopa hříchu je před Bohem odstraněna. Bůh nechce, abyste byli navždy potrestáni a ztraceni. On naopak říká: „Nechte dítek jíti ke Mně!“

Nuže, děti, neříkejte jako Petr Pegg: „Raději zůstanu tam, kde teď

jsem.“ Přijměte Pána Ježíše za svého Spasitele, mějte k Němu a k Jeho Slovu důvěru a budete Ho moci navěky chválit.“

Jindřich se vzdal plánů lézt na skály. Mnoho přemýšlel o tom, co jim teta říkala. Předtím nic neslyšel o těchto vážných pravdách. Nyní si ale přál dovědět se o nich co nejvíce.

Když přišli domů, šel sám do svého malého pokojíku a začal Pánu Ježíši na kolenou děkovat za to, co pro něho učinil. Prosil Ho, aby mu pomáhal chodit věrně v Jeho šlépějích a věřit Božímu slovu. A brzy potom nabyl úplné jistoty, že mu jsou jeho hříchy odpuštěny skrze drahou Kristovu krev.

Rovněž malá Alice uvěřila radostné zvěsti a také ona byla ráda, že mohla slyšet o svém Spasiteli. Když se opět po šestitýdenním pobytu u tety vrátili domů, vyprávěli svým rodičům všechno, co zažili a jak přišli k Pánu Ježíši.

Boží oko bdí!

Bylo nás osm sourozenců a bydlili jsme v S. Nejstarší z nás, kteří byli trochu silnější, musili chodit do práce, které dříve bylo u sedláků dost i pro děti. Já jsem sice ještě měl chodit do školy, ale přesto jsem musil jednomu sedlákovi pást krávy. To byla pro chlapce ještě docela pěkná práce. Brzy ráno jsem zahnal krávy do lesů a večer, po západu slunce, jsem je přiháněl zpátky. Jenom jedno mi působilo starost. „Jestli nějakou krávu ztratíš, musí ji tvůj táta zaplatit!“ řekl mi onen sedlák s pohružkou, když jsem u něho nastupoval do práce. Bylo to něco, co mi nahánělo notný strach, takže jsem si musil dávat veliký pozor. Můj tatínek totiž byl nádeníkem a doma jsme měli jenom jednu kozu. Kdepak bychom mohli vzít najednou tolik peněz, kolik stála kráva! A tak se mi ta sedláková pohružka hluboce vtiskla v paměť.

Byl to nádherný letní den, když jsem jednou brzy ráno vyháněl osm krav do podhůří. Zůstali jsme na jedné krásné mýtině uprostřed lesa, kde byla spousta velikých lesních jahod. Dobytek kolem mne se

tiše pásl. Bylo tu tak krásně a takové ticho. Z malého návrší jsem měl dobrý rozhled na všechna zvířata, takže jsem si mohl i sednout.

Dal jsem se do vyřezávání píšťalky. Jak úžasně krásná byla země ve své letní nádheře! Podhůří se táhlo asi velice daleko. Ani jsem si nevzpomněl, že mi rodiče kdysi vyprávěli o Boží všemohoucnosti a majestátu a že ve mně chtěli vzbudit pochopení pro Boží věci. Věřil jsem však v Boha, třebaže jsem se nemodlil. Byl jsem tak šťasten, že jsem tu byl sám. Ale staré přísloví říká: Nechval dne před večerem! O pravdě této lidové moudrosti jsem se přesvědčil ještě téhož dne. Náhle mě napadlo: kde je ta strakatá kráva? Ano, kde je? Několikrát jsem krávy počítal, ale bylo jich stále jenom sedm. Stračena chyběla. Ach, jak mi bylo úzko! Kam jen mohla zaběhnout a kde bych ji měl hledat? Těžko ji asi najdu. Sehnal jsem zbylé krávy do houfu. Plakal jsem a stále jsem si opakoval: „Tvůj táta ji musí zaplatit!“

Mezitím slunce zapadlo. Mou klidnou a radostnou náladu vystřídala úzkost a pláč. Cožpak se mohu vrátit bez té jedné? Ne, to není možné, to nesmím. Rozhlížel jsem se s návrší do všech stran. Ale kde hledat? Lesy se přece táhly velice daleko. Zbývající krávy se začaly tlačit kolem mne.

„Ó Bože, který máš trůn na nebi a udělal jsi tyto lesy, Ty vidíš dolů a Ty jedině víš, kde ona je – ta ztracená kráva. Ach, Bože, pomoz mi!“ Ano, tak se mi to bezděky dralo z duše. A byla to v mém životě má první opravdová modlitba.

Stmívalo se čím dál víc. Vydali jsme se na zpáteční cestu, protože krávy přece musily být ještě podojeny. Ani nevím, kolikrát mi ještě cestou s pláčem unikl ze rtů vzdech: „Tvůj táta ji musí zaplatit!“ Kdepak bychom vzali tolik peněz! Co se stane, až přijdu do vsi, až přijdu do dvora bez stračeny – ? Ale co teprve ten bohatý, přísný sedlák! Plakal jsem zoufale a tékal očima hned sem, hned tam. V tom – co to? Tam vzhůru po horní silnici jde nějaká kráva. Přimhouřil jsem oči, abych viděl ostřeji. Ach, vždyť to byla ta má, ta strakatá! Kdo by popsal radost a bouři citů, které zaplavily mou duši! Bůh tedy bděl nad tou mou ztracenou krávou a také dobře viděl bolest srdce dvanáctiletého chlapce. Srdce se mi naplnilo velikou, hlubokou vděčností vůči tomuto neviditelnému, všemohoucímu Bohu.

Ona kráva našla z takové dálky sama cestu do chléva. Dříve, než sedlák něco upozoroval, byla ve dvoře. Toho večera nebyl asi nikdo tak šťastný, jako já.

Příhoda s tou strakatou krávou mi pro další léta vstřípila hluboký smysl pro odpovědnost. Jakmile jsem skončil školu – chodil jsem do školy jenom v zimě – byl jsem najat do služby jiným sedlákem, kterému jsem sloužil ročně za třicet tolarů a za jedny plátěné modré šaty.

Když mi bylo asi 19 let, zažil jsem něco zvláštního. Měl jsem za úkol dělat z kusu vykáčeného lesa pozemek pro pole. Byla to těžká práce, protože nástroje, které se k tomu používají dnes, tenkrát nebyly. Pracoval jsem tam už řadu dní. Jednou přišel sedlák a byl potěšen, když viděl, kolik práce jsem udělal. Než ale odešel, vyňal z kapsy láhev, nalil mi sklenku a podal mi ji se slovy:

„Počkej, hochu, napiješ se něčeho! To dává sílu k práci!“

Dosud jsem neznal alkohol. Napil jsem se. Ta věc měla ale prabídnou chuť. Příštího dne přišel můj zaměstnavatel ve stejnou dobu znovu. Opět mi nalil sklenku – a hle! – ta už neměla tak odpornou chuť! A tak se to opakovalo řadu dní a také práce rychle pokračovala. Jednou však sedlák vynechal, a když tu nebyl on, nebyla ani láhev. Již jsem si na jeho návštěvy zvykl a také na jeho skleničky. A jak to bylo dobře, že již více nepřišel. Až jednoho dne, když jsem zase nadarmo vyhlížel po sedlákovi, mi bylo, jako by mnou náhle prudce zatřásla nějaká neviditelná ruka a já jako bych se probudil ze spánku, do něhož už jsem téměř upadal. Zhrozil jsem se té své touhy po láhvi sedláka. Jak veliké nadvlády již nade mnou dosáhl za tak málo dní jedovatý alkohol! Opět Boží oko bdělo, bdělo nade mnou, ubohým, hloupým mladým hochem. Bůh tomu hroznému zhoubcí duší nedovolil, aby po mně vztáhl svou ruku. Vždyť jsem toho dosud tak málo věděl o živém Bohu. Ale Jeho slitování způsobilo, že jsem jasně rozeznal, v jakém jsem právě nebezpečí, takže jsem nabyl opravdového odporu k moci toho nepřitele – alkoholu. Toho dne ve mně uzrálo pevné rozhodnutí a Bůh mi pomohl, že jsem je mohl uskutečnit.

Jak krásně toho dne zapadalo slunce. Byl jsem velice šťasten a když jsem usnul, bylo to v pevném vědomí: Bože, Ty o mně víš

a vidíš mne. Ráno, když jsem se probudil, cítil jsem takovou sílu, jako nikdy předtím. Ptáci nějak jásavěji zpívali, slunce mileji svítilo a půda při práci úplně jinak voněla než ve dnech předtím. Pracoval jsem s opravdovou radostí. Tu se náhle odpoledne přede mnou objevil sedlák. Už jsem ho vůbec nečekal. Jako obvykle vyňal zase z kapsy láhev a povídá:

„Tu máš, napij se něčeho!“

Zpřímá jsem se na něho podíval. „Ne, pantáto, ode dneška už z vaší láhve nechci ani kapku. Já bych tomu jedu brzo podlehl, ale Bůh mne toho uchránil. Mé ruce jsou vám k službám a vy si jistě na mou práci nebudete stěžovat – ale svou duši vám neprodám.“ Sedlák sebou trhnul. Co prý jen mohu mít proti jeho dobré žitné kořalce? Ta přece dává sílu k práci! Ale já jsem zůstal neoblomný a děkoval jsem Bohu, že mne v tom utvrdil. A svým rozhodným odmítnutím jsem pak zůstal uchráněn dalších pokušení.

Zanedlouho poté jsem se dostal na vojnu do K., kde jsem sloužil u jízdy. Poznal jsem v tom městě věřící křesťany. Bůh, který ve Své dobrotivosti nade mnou bděl, způsobil, že jsem začal chodit do shromáždění a našel jsem pokoj s Bohem skrze Ježíšovu krev.

A tak mám tolik příčin vyvyšovat Boží milost! Jak hluboce se Bůh sklání k člověku! Pomohl malému chlapci, když se na Něho obrátil modlitbou, ačkoli Ho neznal. Bděl nad mladíkem, když se octl v nebezpečí, že propadne pití. A vedl pak toho v muže dorostlého do takového prostředí, kde Ho poznal jako Spasitele Boha, zjeveného v Kristu Ježíši, Jeho Synu.

Až potud vyprávění našeho přítele z podhůří. A my k tomu můžeme dodat, že Bůh ho dále vedl a ostříhal až do vysokého stáří. Celý svůj život musil těžce pracovat, ale i při vši své práci si vždy našel čas ke službě lidem v potřebách jejich duše. Jeho radostí bylo přivádět hříšníky ke Spasiteli, Pánu Ježíši. Zvláště v neděli podnikal delší cesty, aby s nimi mohl o Něm rozmlouvat anebo jim posloužit dobrými křesťanskými spisy. Pomáhal rád také chudým a opuštěným, pro něž vždycky měl otevřenou ruku. A tak byl křesťanem slovem i skutky.

Kdyby tyto řádky četl někdo, kdo se dosud nenapil „živé vody“, kterou On, jenž sám je „Dar Boží“, dává, pak nechť mu jsou ukazatelem cesty ke Spasiteli světa. A prostředkem, jak se uchopit Ježíše, je víra.

„Kdo VĚŘÍ v Syna, MÁ život věčný.“ (Ev. Jana 3,36)

„Tu máš, napij se něčeho!“ (str. 42)

Sešit omalováněk.

Nedělní škola skončila. Zatímco se děti v předsíni oblékaly, učitel nedělní školy ještě sbíral zpěvníky, z nichž předtím děti zpívaly. Přitom zahlédl ležet pod jedním stolem sešit omalováněk. Zdvihl ho a zeptal se chlapců, kteří ještě stáli v šatně, zda někdo neví, kdo tam ten sešit zapomněl. „Ten je můj!“ zvolal hned malý Libor. Vzal si sešit a odešel. –

Uplynulo zatím asi deset let. Jednoho dne navštívil Libor svého bývalého učitele z nedělní školy a žádal ho, zda by si s ním nemohl promluvit. Přiznal se mu: „Ten sešit, co jsem si tenkrát vzal, mi nepatřil. Tolik se mi líbil a chtěl jsem ho mít, protože měl takovou krásnou pestrobarevnou obálku. Proto jsem jednoduše řekl: „To je můj!“ Odpuštěte mi to, že jsem vás tenkrát tak obelhal?“

Strýček mu to samozřejmě rád odpustil. Dozvěděl se, že svědomí nedalo tomu mladému muži po celá léta pokoj. On sice svůj hřích *Pánu Ježíši* vyznal, ale jasně cítil, že tu věc musí dát do pořádku *také se svým bývalým učitelem* z nedělní školy. Jak se nyní radoval, když byl konečně zbaven toho svízelného břemene.

Milý čtenáři, možná že i v tvém životě je něco, co tíží tvé srdce a svědomí. Může to být nějaký hřích, který se stal už dávno. Vyznej ho ještě dnes Pánu Ježíši. On ti ho rád odpustí. V 1. Epištole Jana v první kapitole v 9. verši čteme: „Jestliže... budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.“

Avšak jestliže jsi zhřešil proti některým lidem, dodej si odvahy a vyznej svou vinu také před lidmi. Zakusíš, že i v tvém srdci se rozhostí pokoj a radost.

„Vyznávejte se... jedni druhým z hříchů.“ (Ep. Jakuba 5,16)

Dávej si dobrý pozor!

Skupina mladých lidí podnikla o prázdninách delší cestu. Dostali se také do kraje, kde bylo mnoho uhelných dolů. Prosili o dovolení, aby mohli jeden důl navštívit a sfárat pod zem. Jedné dívce, která měla bílé šaty, bylo však řečeno: „Jenže vy v těch bílých šatech nemůžete sfárat pod zem!“ – „Ale jděte, proč bych nemohla?“ namítla dívka. Vedoucí skupiny odpověděl: „Ovšemže můžete sfárat s bílými šaty, jenže zpátky na povrch se už s bílými šaty nevrátíte!“

Tato odpověď obsahovala hlubokou praktickou pravdu, nad níž by se měli zamyslet zvláště mladí věřící! Sestupujeme-li do špíny světa, vždycky se naši duše něco přichytí, něco, co si ona vezme s sebou; nemůže zůstat čistá a nezašpinit se, necháme-li do svého nitra pronikat nečisté, hříšné myšlenky. Dávejme si tedy dobrý pozor!

Jsou navždy pryč.

Jeden malý chlapec chtěl vědět, kde zůstanou všechny ty mnohé hříchy, které Bůh odpustí.

„Co se s nimi stane?“ zeptal se své maminky. Matka tomu malému odpověděla:

„Můžeš mi říci, kde zůstala všechna ta čísla, která jsi si včera napsal na tabulku?“

„Ta jsem přece všechna smazal,“ odvětil hoch.

„A kde jsou nyní?“ tázala se matka dále.

„Nikde, jsou přece pryč!“ odpověděl chlapec.

Na to mu jeho matka řekla:

„Právě tak je tomu s našimi hříchy, jestliže jsme je přinesli Pánu Ježíši; všechny naše hříchy jsou odstraněny. Přines si svou Bibli a podíváme se, co nám o tom Bůh říká.“ A maminka pak pomalu a zřetelně přečetla ze 44. kapitoly proroka Izaiáše:

„Zahladil jsem jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé.“ (22. verš) –

Blahoslavený, kdo může souhlasně s básníkem říci:

„Všechny hříchy, jež jsme měli
na Beránka vložil Bůh,
abychom my nezemřeli,
smrtí zaplatil náš dluh.

Hříchy více nepočítá;
anděl smrti míjí dům,
na dveřích kde krev prolitá
čelí soudu nárokům.“

„Budou-li hříchy vaše jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbledlý, budou-li červení jako šarlat, jako vlna budou.“ (Izaiáš 1,18)

Jsou navždy pryč. (str. 45)

Moc modlitby.

Učitel v misijní škole vyprávěl žákům o skutečném Bohu. Mezi posluchači byla také desetiletá Ša-jo. Poznala, že Bůh je svatý a ona hříšná, a tak Mu své hříchy vyznala, uvěřila v Pána Ježíše a našla odpuštění a velikou radost. Zamilovala si Pána Ježíše a mnoho se k Němu modlila.

Jenže její dědeček, u něhož bydlila, protože její rodiče zemřeli, nechtěl o Pána Ježíši nic vědět ani slyšet. Někdy Ša-ji nabil anebo ji udeřil, když viděl, že se modlí. V Číně byla tenkrát těžká doba a Ša-jin dědeček musil velice trpět od skupiny vojáků, kteří se k němu nastěhovali a vykradli ho. Jednoho dne, když šel kolem městské zdi, zahlédl, jak se ti obávaní vojáci znovu blíží v čele s důstojníkem, kterého až příliš dobře znal.

Co měl dělat? Zatímco tak přemýšlel, jak se zachránit, napadlo mu, že přece má vnučku. A že ona se umí modlit! Rychle tedy běžel domů, probudil ji a vzkřikl: „Jestliže jsi se kdy v životě modlila, udělej to teď! Zase k nám jdou ti vojáci. Viděl jsem je od městské zdi. Ty říkáš, že Bůh vyslýchá modlitby, tak jdi do světnice a modli se. Modli se, aby ti vojáci nepřišli do našeho domu!“

Když to dořekl, vstrčil Ša-ju do prázdného pokoje a zavřel za ní dveře. Ša-jo ihned poklekla. Modlit se nebylo pro ni nic nového. A její dědeček, naslouchající za dveřmi, zda opravdu udělá, co jí rozkázal, slyšel, jak říká: „Milý Pane Ježíši, já jsem tak ráda a vděčná, že dědeček sám řekl, abych se šla modlit. Dříve mi vždycky nabil, anebo mne uhodil, když jsem se chtěla modlit, ale teď mne o to sám požádal. Prosím Tě, chtěl bys dědečkovi ukázat, že jsi tu moji modlitbu slyšel? Prosím Tě, zadrž ty vojáky, aby k nám zase nepřišli bydlet.“

Vojáci prošli městskou branou a již si to namířili právě do ulice, kde bydlila Ša-jo se svým dědečkem. Velitel, který jel v čele vojáků, pobídl koně, aby šel do dvora. Jenže co to? Kůň se vzepjal a začal vyhazovat. Otáčel se napravo a nalevo, ale do vrat nechtěl jít. Důstojník ho bil bičkem, bodal ho ostruhami, ale nic naplat. Pojednou se začal bát, protože věřil pověrám. Otočil se ke svému mužstvu a řekl:

„V tomto domě musí bydlet zlí duchové. My je sice nemůžeme vidět, ale ten kůň je vidí. Nikdo z vás tam nevstupuj!“

Nato se s koněm otočil a odebral se s četou do jiné části města.

Druhého dne přišel ten pohanský dědeček do domu misionáře a řekl mu: „Vypravuj mi o tom tvém Bohu, který tak divným způsobem vyslyšel modlitbu mé vnučky. Já jsem dříve tvého Boha nenáviděl. Odpustí mi mé viny? A nauč mne také, jak se mám modlit.“

„Mnoho může modlitba spravedlivého opravdová, moc svou provádící.“ (Ep. Jakuba 5,16)

A co potom?

Kterýsi mladý muž navštívil jednou známého profesora slavné univerzity. Zářil radostí, když mu sděloval, že se nyní splnilo jeho dlouho skrývané přání studovat práva. Rodiče k tomu dali souhlas.

Univerzita, vedená přítelem jeho otce, měla výbornou pověst. Odebral se tam s rozhodnutím, že nebude litovat práce ani výloh, aby svá studia co možná brzo a s nejlepšími výsledky dokončil. Asi v takovém tónu chvíli mluvil. Když se konečně odmlčel, řekl onen starý pán, který klidně naslouchal, mírným hlasem:

„Dobrá. A když dokončíte svá studia, co potom máte v plánu?“

„Potom udělám doktorát!“ – odpověděl mladý muž.

„A potom?“ otázal se jeho vážný přítel.

„A potom...“, pokračoval student, „potom budu projednávat těžké a spleťté případy a upozorním na sebe svou výřečností a bystrostí rozumu. Získám si veliké jméno.“

„A potom?“ opakoval starý profesor.

„A potom? Potom bezpochyby dostanu nějaké státní místo a budu bohatý.“

„A potom?“ opakoval svou otázku onen starý člověk.

„A potom?“ řekl mladý muž, „a potom – potom zemřu.“

Zde se hlas tazatele pozdvihl a znovu a s důrazem a hlubokou vážností se zeptal: „A potom?“

Mladý student nic neodpověděl a tiše a zamýšleně odešel.

To poslední „A potom?“ mu proniklo srdcem jako nějaké bodnutí dýkou a zasáhlo jeho duši jako úder blesku. Dojem z toho byl tak silný, že se ho už nikdy nezbavil.

Způsobilo to úplný obrat jak v jeho mysli, tak v jeho životě. Opustil studium práva dal se do četby Písma svatého, obrátil se k Pánu Ježíši a pak všechny své zbývající dny zasvětil Jeho službě.

Milé děti! Pěkné postavení v životě má velkou cenu. Ale i ta nejlepší místa bývají jenom dočasná a často stačí i velice malá věc, aby bylo otřeseno tím, co se zdálo být tolik jisté.

Člověk si často staví všelijaké vzdušné zámky, ale i kdyby se některý z takových plánů uskutečnil, jak dlouho se z něho bude radovat? Ani bohatství si nebude moci vzít s sebou na věčnost. „Co je platno člověku, kdyby celý svět získal a své duši škodu učinil?“ (Ev. Matouše 16,26)

Ve *smrtném* těle máme *nesmrtelnou* duši, a proto si přede vším jiným máme zajistit věčnou budoucnost. Musíme si zajistit nebeské postavení, které je nepohybné. Ve všech vašich plánech by toto mělo být prvořadou věcí, protože se to týká vaší duše. Budete-li se snažit jenom o to, abyste jednou zbohatli, pomyslete, že dříve nebo později tu budete musit všechno zanechat, a co bude potom s vaší duší?

Může vám být užitečné mnoho se naučit, s čím byste to v životě daleko dotáhli, ale pochopte, milí mladí přátelé, že naše duše nežijí jenom chlebem, nýbrž že potřebují jiné bohatství, než je stříbro

...mladý muž navštívil jednou známého profesora... (str. 48)

a zlato, totiž onen na pevné skále založený poklad v nebesích (Ev. Lukáše 12,33; 1. Ep. Timoteovi 6,19).

Vím, co je mládí, a vím, jak snadno bývá srdce upoutáno časnými věcmi a radostmi. Ale chtěl bych vám pomoci, abyste uchopili to, co je skutečně životem, a připomenout vám slova Pána Ježíše: „Pracujte ne o pokrm, který pomíjí, nýbrž o pokrm, který zůstává k věčnému životu, který vám dá Syn člověka“ (Ev. Jana 6,27). Zde vidíte, mládí čtenáři, čeho je třeba.

Ježíš Kristus, náš drahý Vykupitel, za nás ve Své neskonalé milosti zemřel. Na golgatském kříži dal Svůj život, takže nyní může skrze Něho každý obdržet odpuštění hříchů a věčný život. Na této zemi je všechno nejisté. Neoddávejte se klamu. Svět pomíjí i jeho žádost. Lidská sláva je jako polní květina, všechno tělo je jako tráva, a po smrti bude soud!

„Dám vám 25 000 korun, když mi darujete ještě jeden den života,“ řekl jeden nemocný svému lékaři.

Ale ani to není v moci člověka, aby si prodloužil život, dokonce ani o malý okamžik. Jak hrozný však je přechod z tohoto světa na věčnost pro toho, kdo nemá Spasitele!

Jistě, 25 000 korun nemá ani takovou cenu, jako *jeden* jediný den života. Podívejte se ale, jak veliký je onen Boží dar. Je to „*věčný* život v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Ep. Římanům 6,23). Ti, kdo tento Boží dar nepřijali, jsou bez jistoty, a proto se bojí zemřít. Naproti tomu Boží děti mají naději, která je neochvějná; nic ji nezničí, ba ani smrt, protože jejich naděje spočívá na Kristu, Knížeti *života*.

„Já s vámi jsem po všechny dny...“ (Ev. Matouše 28,20)

Rodiče Markéty bydlili v malé vesnici u moře. V létě je tam pro děti překrásně. Mohou si na pobřeží hrát na jemném písku, budovat zdi a příkopy, stavět domy a hrady, silnice a mosty a dělat rybníčky a jezírka. Anebo mohou sbírat drobné mušličky, kterých je tam na tisíce.

Když ale nastanou zimní měsíce, rozpoutají se někdy na moři veliké bouře a moře pak doráží na pevninu obrovskými vysokými vlnami. Ve vnitrozemí bývá takové bouře slyšet na kilometry daleko! Takové počasí se dětem samozřejmě vůbec nelíbí. Tu může mít nejeiden chlapec nebo dívka strach, zvláště když je noc a všude tma.

Také Markéta nemohla jednou v takové bouřlivé prosincové noci usnout. Vítr nepřestával kolem domu hučet a ječet, šumot a hučení moře se ozývaly i v nejzadnějších koutech domu. Vícekrát bylo zvenčí slyšet ostré zapraskání, jak bouře lámala z vysokých stromů jednu silnou větev za druhou.

Markéta se neklidně a se strachem převalovala na posteli. Nakonec si toho povšimla i její maminka, že dítě ještě nespí. Zavolala:

„Markéto, copak je?“

Dcera se ihned ohlásila: „Mami, ty jsi tu?“

„Ano, Markéto, já jsem tu.“

Těch málo slov stačilo Markétu uklidnit. Otočila se pak na druhý bok a za několik okamžiků tvrdě usnula.

Když se ráno Markéta podívala z okna ven, zhrozila se. Venku, jen několik metrů od jejich domu, ležel na zemi mohutný strom, přelomený v půli. „Maminko,“ vykřikla Markéta a pospíchala k matce, „představ si, že náš krásný topol se zlomil. Leží venku u našeho domu a většinu větví má zlámaných. Jaká škoda! Proto jsem také dnes v noci nemohla spát. Teprve když jsem tě uslyšela, usnula jsem.“

„Maminko,“ vykřikla Markéta... (str. 52)

Nato se jí matka zeptala: „Ale, Markéto, copak jsem ti v noci řekla?“

„Ty jsi jenom řekla: Já jsem tu.“

„A proč jsi potom mohla usnout?“ otázala se matka láskyplně a dívala se na svou malou dcerku.

„Protože potom už jsem se nebála.“

„To je hezké, Markéto. Ale zdalipak už víš, že Pán Ježíš říká velice podobná slova všem, kdo v Něho věří? Přines si Bibli a najdi si poslední verš v Evangelii Matouše!“

Markéta přečetla nahlas: „A aj, Já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“

Maminka se jí pak otázala: „Rozumíš tomu, co Pán míní těmi slovy?“

Markéta odpověděla: „Že se v noci vůbec nemusím bát.“

„Ano, je to tak,“ odpověděla její maminka. „A co Pán Ježíš slibuje, to také splní.“ Obě, matka i dcera, pak poklekly a děkovaly Pánu Ježíši, že je v noci ostríhal a chránil, a děkovaly také za mnohá slavná zaslíbení, která dal ve Svém Slově.

Také vojín.

Vladimír byl synem věřících rodičů a již v mládí dal své srdce Pánu Ježíši. Také ve škole se častokrát přesvědčil, že Bůh vyslýchá i modlitby dětí. Tyto zkušenosti mu byly vzpruhou, takže každý svůj den začínal tím, že se napřed osobní modlitbou cele odevzdal Božímu vedení a ochraně. Byl přesvědčen, že pěkná vysvědčení i dobrá mínění učitelů o něm značně souvisela s jeho modlitbami.

Dokud byl doma, nebylo mnoho pokušení, jimž by musil čelit. Horší to bylo, když přišel čas a Vladimír musil nastoupit vojenskou

službu. Byl to tvrdý přechod z útulného domova do drsné skutečnosti vojenského života. Jenže Vláda nebyl žádný rozmazlenec. Plnil svědomitě své vojenské povinnosti. A také ostatní vojáci ho zprvu měli rádi. Postupem času však se to změnilo. Na pochodech a také v kasárnách se mnoho zpívalo. A tu se Vladimíra velice bolestně dotýkalo, když byly zpívány lehkomyšlné anebo dokonce bezbožné písničky. Takové s nimi zpívat nemohl. Tu bývala jeho ústa sice zavřená, ale z jeho srdce stoupala k Bohu nejedna vroucí modlitba. Bolestně se ho dotýkaly všechny ty nečisté věci. Působilo mu téměř tělesnou nevolnost, když musil ty lehkovážné písničky nebo ošklivé řeči slyšet.

Toho si ovšem musili povšimnout také ostatní vojáci. Nejprve si ho dobírali. Potom však se mu veřejně vysmívali, a těch, kteří se proti němu stavěli, bylo stále víc. Musil vždy více poznávat, že jako křesťan je úplně sám.

Celá věc se donesla až k veliteli. Ten ovšem o Vláďovi věděl, že je pořádný a svědomitý, ba že je dokonce jedním z nejlepších vojáků. Trápilo ho, když se dověděl, že prý to je nějaký „svatoušek“. Byl by mu rád od toho nějak odpomohl, ale jak? Tolik ho trápilo, že Vladimír, jinak tolik svědomitý voják, má takovou „hloupou chybu“. Kdo ví, zda by se mu nepodařilo nějak mu to jeho „podivínství“ vyhnat z hlavy? –

Jednoho krásného slunečného dne byla rota nastoupena. Velitel vykonal prohlídku. Všechno bylo v pořádku. V tom se podíval na Vladimíra. Stál v pozoru – pravý voják. Tu velitele něco napadlo. Cvičištěm se rozlehl povel:

„Vojín Matoušek: vystoupit!“

Vladimír vystoupil z řady a postavil se před svým velitelem. Ten mu opět silným hlasem, takže to mohl každý slyšet, rozkázal:

„Vojíne Matoušku! Nyní zazpíváte před rotou svou nejoblíbenější píseň!“

Vláda se zarazil. S takovýmto rozkazem nepočítal. Ale musí uposlechnout – uposlechnout nejenom svého poručíka, nýbrž také svého nebeského Velitele. Nejprve se krátce pomodlil a pak se cvičištěm rozlehl:

„Když nebeský duši mou proniká mír,
ať hrozí mi svět ze všech stran,
mé srdce už nestrhne bouřlivý vír,
bezpečnou kotvou mou je můj Pán.
Šťasten jsem v Bohu svém, šťasten jsem v Bohu svém,
šťasten jsem, šťasten jsem v Bohu svém!“

První sloka byla u konce a Vláda cítil v srdci úžasné blaho.

„Pokračujte dál!“ zvolal poručík.

Když Satan by stíhat mne žalobou chtěl,
já pospíším v bezpečný stan,
tam ke kříži, na kterém Ježíš můj pněl,
neb mne tam s Otcem smířil můj Pán...

Další rozkaz nepřišel. Poručík stál beze slova. A tak Vladimír pokračoval:

On přetěžké hříchů mých břemeno sňal,
já dítkem již Božím jsem zván,
to právo mi Ježíš můj z milosti dal,
ó jak jest laskavý ten můj Pán!...

Velitel stále ještě mlčel. Ale netvářil se, jakoby byl rozzloben. Naopak. Po tvářích mu tekly slzy. Vládkovo nitro však jásalo radostí. A tak s pohledem upřeným vzhůru zazpíval ještě poslední sloku:

Ty, duše má, prozpěvuj na Jeho čest,
buď celý můj život Mu dán,
vždyť největší vděčnosti hoden On jest,
předobří, milostný Kristus Pán...“

Neviděl kolem sebe nic. Stál tu jako vítěz nad poraženým.

„Matoušku, zařadit! Kéž by to Bůh dal, aby celá má rota zpívala jenom takové písně!“ řekl důstojník hlasem, v němž se jevilo potlačované dojetí.

Byl hluboce zasažen. Vždyť tu píseň dobře znal, protože sám ji dříve také zpíval. V tu chvíli mu před očima živě vyvstal obraz jeho zesnulé matky. Jakoby znovu slyšel její varovná slova. Proč jen opustil onu úzkou cestu? Vždyť tenkrát po ní ještě šel. Jen proto, že se nevzeprél hříchu, že nebojoval, že nedokázal snést posměch. Tento udatný důstojník byl vlastně zbabělec. Vojín Matoušek, jeho podřízený, to dělal lépe. A právě jej chtěl navždy vyléčit před celou nastoupenou rotou. Zatím však byl sám poražen. V této chvíli se za své slzy nestyděl. Onen den se měl stát mezníkem v jeho životě.

Celá nastoupená jednotka viděla slzy svého velitele, ale pochybuji, že by se tomu byl někdo smál. Jisté je, že Vlášova píseň se asi hluboce dotkla a probudila nejednoho z jeho kamarádů. Avšak tento den byl také obratem v postavení Vládi v očích roty. Bůh se přiznal k jeho věrnosti a rozhodnosti. Nemusil už snášet žádné tupení a výsměch, a zřídka kdy se stalo, že v jeho přítomnosti někdo začal zpívat nějakou píseň, kterou by spolu s ním Vláš zpívat nemohl. Přidali se k němu i jiní vojáci, takže svou rozhodností se stal ukazatelem cesty celé řadě svých kamarádů.

„Bděte, stůjte (pevně) u víře, zmužile sobě počínejte, buďte silní!“ napsal kdysi jiný veliký voják (1. Ep. Korinským 16,13). Kéž by pisatel i čtenáři těchto řádků, ano, všichni, kdo milují Pána Ježíše, byli také vojáci pro Jeho věc! Kéž bychom všichni vedli ten „dobrý boj víry“ jako onen hrdina skutečné události!

„Vzývej Mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty budeš Mne slavit.“ (Žalm 50,15)

Modré světlo blesku.

Budu mu třeba říkat Jeník, tomu malému šibalovi, který byl miláčkem celého domu, jenže byl také jeho nezbedou a trápením.

Byl to hezký, šestiletý klučina s kudrnatými vlasy a s veselými očima, z nichž vyzařovala volnost, lišáctví a radost ze života. Ze všech synovců a neteří, které jsem měla za úkol vychovávat, mi dělal nejvíce starostí a nepříjemností.

Jakých rozpustilých kousků se navyváděl! Jednou převrhl pracovní stůl a rozkramařil obsah zásuvek po celém pokoji, jindy mi zase schoval klíče a s „vážnou“ tváří mi je pak pomáhal hledat všude jinde, než kde ve skutečnosti byly! Ale přes všechny ty taškařiny jsem si Jeníka oblíbila, i když byl takovou nezvedenou ovečkou mého malého stádečka, a vroucně jsem si přála přivést ho co nejdříve k Pánu Ježíši, tomu dobrému Pastýři.

Ale nezdálo se, že by jeho malé srdéčko bylo otevřené lásce Spasitele; o Jeho Slovo vůbec neměl zájem. Když jeho bratři a sestřičky seděli kolem mne a pozorně naslouchali poutavým příběhům z Bible, Jenda nedokázal tiše posedět ani pět minut. Skákal mi do řeči nějakou hloupou otázkou anebo prohodil tak legrační poznámku, že všichni se, k mé nelibosti, dali do smíchu, zatímco on z toho měl ukrutánskou radost.

Co mne však překvapilo, bylo, že v neděli dopoledne při shromáždění byl Jeník zticha jako myška; dokázal poslouchat i dlouhý proslov, aniž pohnul třeba jen prstem nebo brvou a upřeně sledoval mluvícího strýčka. Dlouhou dobu jsem si to nedovedla vysvětlit, až jednoho nedělního odpoledne jsem našla klíč k této záhadě.

Z dětského pokoje se ozývaly zvuky nevázaného veselí. Šla jsem tam a tiše otevřela dveře. Karlík, nejstarší Jendův bratr, přišel ke mně a vysvětloval: „Podívej se, teto Milado, jak Jeník káže!“ A vskutku ten malý človiček tu stál a s vážným obličejem a svraštělým čelem měl přednášku. Přesně napodoboval gesta a slova dospělého z dnešního dopoledne.

Tiše a ráda, že mne nikdo neviděl, jsem zase odešla. Nikdy na to, co jsem viděla, nezapomenu. Ještě dnes ho tak živě vidím, jak „káže“ s takovou vážnou tváří. Ach, Jendo, ty můj trapiči! Ty můj milý Jeníku! Pán Ježíš, ten dobrý Pastýř, tě chtěl brzy přitáhnout k Sobě a přivinout do bezpečí na Svě milující srdce, jenže, ach, musilo se to stát takovým těžkým způsobem a cestou plnou slz, po níž tě provedl.

Té neděle jsem přivedla svůj malý houfeček do večerního shromáždění, aby slyšeli Boží slovo. Jeník tam byl tentokrát zvlášť nepokojný. Točil se nalevo, napravo, zíval nudou a nakonec se mi hlavou opřel o ruce a usnul.

A i já jsem slyšela slova výkladu Písma jen jakoby ve snu. Byl totiž takový zvláštní teplý a těžký vzduch a neobvyklé ticho, jaké bývá před bouří. Když shromáždění skončilo, každý pospíchal nejkratší cestou domů. Na obzoru se nebe zabarvilo divnou měděnou barvou. Nebylo již pochyb, že se blíží nějaká veliká bouře.

Sotvaže jsem s dětmi došla domů, ozvalo se první zahřmění, otrásly se všechny zdi a rozechvěly okenní tabulky. Zavedla jsem drobotinu do nejzadnějšího pokoje, zavřela jsem okenice a rozsvítila světlo, třebaže bylo teprve krátce po západu slunce. Ale ani světlo silné žárovky nestačilo skrýt vyděšeným zrakům příliš jasné světlo blesků.

„Ach, teto Milado, nebude to konec světa?“ zeptal se rozechvělým hlasem Karel, jehož odvaha s rozmáhající se bouří klesala stále víc a víc.

„Ale kdepak, Kájo,“ odpověděla jsem s určitým váháním, „jenže i kdyby k tomu mělo dojít, my se přece nemáme čeho bát, protože jsme v bezpečí u Pána Ježíše, jak je to v té krásné písni. Pojďte, děti, zazpíváme si ji!“

A tak nejprve trochu se strachem, ale potom stále směleji, tenké dětské hlásky uprostřed bouře zpívaly:

„Má Pán Ježíš, má mne rád! Dí to Písmo nastokrát.
Vím, že dítky miluje, žehná jim, je celuje,
zve i mne a má mne rád! Dí to Písmo nastokrát.
Má mne rád, neb krví Svou vykoupil též duši mou,
život za mne položil, abych hřícha zbaven byl...
Má mne rád! I v nemoci, *když již není pomoci,*
jako strážce při mně dlí, kyne: Já tě miluji!...
Má mne rád! – On, Pastýř můj, ze mne nespustí zrak Svůj,
On mne věrně povede, do nebe mne uvede...
Má Pán Ježíš děti rád, ó kéž by to směly znát!
Kéž by mnohé k Němu se obrátilo, když je zve!
I já jim chci zvěstovat: Má Pán Ježíš děti rád!“

Pojednou mne jedno z dětí zatahalo za rukáv, řkouc: „Teto Mila-
do, podívej se, co Jeník dělá!“

Ten zprvu seděl celý polekaný, ale potom jakoby zapomněl na
všechn strach z bouře, rozpustile poskakoval po pokoji a oči mu
svítily radostí.

„Jendo!“ zavolal Karel, „sedni si přece a buď zticha! Cožpak se ani
trochu nebojíš?“

„Já bych se měl bát?“ opakoval směle malý chlapec. „Ne, já se
vůbec nebojím; mně se ta krásná modrá světla tolik líbí. Jen kdyby se
zase ukázala!“

„Ale Jendo, Jendo, jak můžeš něco takového říkat,“ zvolaly najed-
nou všechny děti zvýšeným tónem. Jenomže Jenda na to vůbec ne-
dbal. Vyběhl z pokoje ven do vedlejší velké jídelny.

V témž okamžiku zasvítíl nový blesk, mnohem jasnější než byly
ony předtím a současně se s ním rozlehla ohlušující rána hromu.
Všichni jsme se třásli a tentokrát se už neozval jásavý hlas Jeníka,
který jsme slyšeli vždy po každém modrém světle dalšího blesku.
Protože jsem ho nechtěla ztratit s očí, běžela jsem za ním.

„V témž okamžiku zasvítíl nový blesk...” (str. 60)

Než, jaká hrůza! Co to slyším? Hrozný výkřik úzkosti mi pronikl do srdce, takže se až zastavilo a nohy jsem měla jako chromé. To však trvalo jen okamžik. Když jsem se vzpamatovala, vrhla jsem se do pokoje. Tam jsem viděla okno otevřené dokořán a chudáka Jeníka ležícího bez hnutí na podlaze.

„Není mrtev,“ prohlásil lékař, který byl už asi o deset minut později u postýlky našeho malého... Nechala jsem totiž vyděšené děti na starost nejstaršímu, a běžela jsem bez kabátu a bez šátku lijákem a bouří pro nejbližšího lékaře. Ale on jen opakoval:

„Není mrtev, ani smrtelně zraněn, avšak blesk mu zasáhl oči; bude celý život slepý.“

Celý život slepý! *Celý život slepý!* Tak se mi to stále ozývalo v uších jako tikání nějakých hodin, když jsem seděla u lůžka našeho ubohého Jeníka.

Ihned jsme poslali jeho otci telegram. Byl na cestách. Vrátil se domů, ještě než se rozednilo, aby společně s námi nesl tíži té hrozné zkoušky. Všichni jsme čekali, až Jeník nabude vědomí.

Trvalo to delší dobu, než se chlapec probral z omdlení. Dostal uklidňující nápoj a na několik hodin usnul. Seděla jsem s jeho otcem u jeho lůžka. Konečně se víčka očí, popálená bleskem, trochu pohnula. Pak se jeho oči pomalu otevřely a dívaly se na nás. Ale jak byly změněné! Všechn jejich lesk a jas byl pryč. Jeníkovy oči byly neklidné a bez cíle těkaly sem a tam po pokoji! Chudák otec si zakryl rukama obličej a hluboký povzdech se mu vydral z prsou. Také mně bylo zatěžko udržet se a navíc se ve mně budily hříšné myšlenky pochybující o lásce a dobrotě našeho Boha, když dovolil, aby náš milý Jeník na celý život oslepl.

Pojednou se ze rtů Jeníka vydral ostrý, srdcervoucí výkřik. Sklonila jsem se k němu a zatímco se zdvihal z polštářů, objala jsem ho kolem krku.

„Teto Milado, cožpak je pořád ještě noc?“ řekl, a tiskl svou rozpalenou tvář na moji. „Proč nerozsvítíš světlo? Je taková tma, že tě ani nevidím!“

Chudák! Jak mi to svíralo srdce. Venku se již rozednilo a první zlatavé sluneční paprsky pronikaly záclonami, a jakoby výsměšně si pohrávaly na Jeníkově bledé, změněné tváři, obrácené ke mně.

„Je taková tma,“ opakoval vícekrát a přitahoval mne k sobě. „Je noc a oči mne tolik bolí. Teto, prosím tě, rozsviř světlo!“

Potom, sevřen úzkostí (aniž sám věděl proč), propukl v zoufalý pláč.

Ihned plačky, nebo zase s hněvem ten malý ubožák na nás stále chtěl, abychom mu přinesli světlo. Nakonec jsme mu otevřeně musili vysvětlit, že přišel o zrak a že na tomto světě už nikdy nebude vidět světlo. – Nejprve jsme se ovšem poradili s několika vynikajícími očními lékaři, kteří všichni shodně prohlásili, že jeho poškození zraku je nevyléčitelné. Jeník oslepl a nebyla žádná naděje na uzdravení! Z našeho domu se vystěhovala radost.

Z Jeníka, který dříve baval celý dům, se stal mrzout, ba až i tyran. Jeho malí bratři a sestry se z útrpnosti a soucítu snažili vyhovět všem jeho přáním a snášeli jeho roztodivné nálady. Půjčovali mu i své nejoblíbenější hračky a vždy se mu snažili bez váhání vyhovět.

Jendova vzpurnost mi začínala dělat starosti. Co se z toho malého chlapce stane?

„Nechci být hodný, teto Milado. Nechci mít rád Boha, když na mne poslal to modré světlo, aby mne oslepilo. Ne, já Ho nechci mít rád!“

Tak to znělo vzpurně den co den, a jeho malí sourozenci mu nijak nemohli pomoci, ba spíše se zdálo, že ho v té vzdorovitosti jen ještě utvrzují.

Ale třebaže malý Jan ještě neměl rád Boha, Bůh miloval jeho a jednal s ním s milostí a nikoli se soudem, ačkoli ten hoch tomu ještě nerozuměl. Kolik starších a zkušených lidí pochybuje o Boží lásce, když je Bůh vede po nějakých cestách, které se jim nelíbí!

Uplynul rok, ach, jak dlouhý rok! A znovu tu byl teplý měsíc červen. Nadešlo výročí oné osudné bouře a jejích hrozných následků, a shodou okolností, jak už to tak v životě bývá, toho večera, třebaže nebyla neděle, bylo ohlášeno večerní shromáždění.

Měl mluvit jeden milý služebník Páně, kterému se dostalo zvláštního daru, přivádět malé děti k Pánu Ježíši, dobrému Pastýři.

„Teto Milado,“ řekl mi Karel, vstupuje do pokoje, „já bych se rád podíval na to shromáždění. Ten pán, co bude mluvit, přišel ráno do školy a pozval nás. Nechtěla bys nás tam všechny vzít?“

Musím se přiznat, že dříve, než jsem Karlovi odpověděla, jsem trochu zaváhala. Ďábel, který nám chce vždy škodit, mi chtěl postavit do cesty překážky. Jak to bude smutné, když si sedneme na stejné místo, jako před rokem před tou hroznou událostí! Že nám to asi jen více a palčivěji připomene celou tu věc...

„Víš co, půjdeme raději až zítra,“ odpověděla jsem nakonec.

„Ale, teto Milado, cožpak ty tam nechceš jít?“ žadonil. A tón jeho hlasu byl tolik prosebný, že jsem nakonec povolila a rozhodla se, že všichni půjdeme.

Asi za hodinu jsme již s celým mým malým houfečkem seděli na našem obvyklém místě a naslouchali Božímu slovu. Náš ubohý Jeník, který se nezdráhal jít s námi, seděl vedle mne a tiskl se ke mně.

„Pojď k Spasiteli, pojď, neváhej,
své srdce Jemu dnes, dítě, dej;
je mezi námi, nuž k Němu spěj,
vždyť zve tě k Sobě: Pojď!...

„Ó nechte dítek jít ke Mně,“ dí,
a kterak něžně hlas Jeho zní!
Nuž, kdo si Jej z vás dnes vyvolí?
Pojď, vyvol si Jej ty!...”

Tak se to ozývalo z více než sta dětských úst doprovázených hezkým hlubším hlasem evangelisty. Ten pak povstal a prosil, modle se k Bohu, aby požehnal Své Slovo těm malým posluchačům. Potom ještě z té písně opakoval dva verše, a řekl to o Pánu Ježíši:

„*Je mezi námi*, nuž k Němu spěj,
vždyť zve tě k Sobě: Pojď!“

a připojil ten krásný devátý verš z osmé kapitoly 2. Epištoly Korint-

ským: „Neboť znáte milost Pána našeho Ježíše Krista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy Jeho chudobou zbohatli.“

A s takovou láskou mluvil o Pánu Ježíši, který se nezalekl žádného ponížení a bolesti, aby nás spasil a učinil navěky bohatými, aby nám již na této zemi daroval pokoj a potom věčnou slávu.

Po celé kázání jsem často obracela zrak k našemu ubohému malému slepému klučínovi. Nejprve jeho tvář prozrazovala velikou pozornost, potom však začal ztíženěji dýchat, jeho oči se zalily slzami, opřel se mi hlavou o klín a začal poplakávat. Všimla jsem si, jak se kazatel v jednom okamžiku vážně na něho podíval. Když shromáždění skončilo, přistoupil k nám, objal malého Jeníka a osobně mu vyprávěl o Boží lásce.

„Ale proč On poslal ten blesk, aby mne oslepil?“ tázal se ubohý Jeník a pozvedl k němu svou tvář zalitou slzami.

Kazatel se na mne tázavě podíval, a já jsem mu krátce jen vysvětlila celou věc. Také on měl oči plné slz, když si Jeníka posadil na kolena, aby mu odpověděl na jeho otázku.

„Bůh to zcela jistě udělal z lásky,“ řekl, „a On je mnohem moudřejší než my, – ví, co je pro každého z nás nejlepší. Ano, to je jisté, naprosto jisté, že Bůh má i tebe rád, milý Jendo. Jak bychom mohli pochybovat o Jeho lásce, když přece dal Svého jediného Syna, aby podstoupil tak hrozná utrpení, že ani ty ani já je nedokážeme pochopit? Pomysli jen na hřeby, jimiž probili Jeho ruce a nohy, a na korunu z trní, kterou Mu dali na hlavu, pomysli na ony dlouhé, temné hodiny na kříži, kde Ho Bůh musil opustit, aby nám mohl udělit milost; rozpomeň se na všechno, co Bůh pro nás udělal, aby mohl zahladit tvé i mé hříchy, aby nám mohl otevřít brány zlatého města tam nahoře, ve věčné slávě. Ach, Jeníku, On ti proto vzal zrak, protože ty bys jinak asi nikdy nepoznal to pravé světlo, Pána Ježíše, Spasitele světa. Ten, kdo Ho následuje, nebude nikdy v temnostech, ale bude mít světlo života. Nepochybuj, milý chlapče, o tom, že Bůh tě má opravdu a velice rád. Dnes ještě nemůžeš rozumět všemu, co On dělá, ale jednou zcela jistě poznáš, že to bylo jenom z Jeho lásky, že jsi ztratil zrak!“

Když jsem té noci jako obvykle obcházel všechny spící děti, abych se přesvědčila, zda jsou dobře přikryté, naklonila jsem se k Jeníkovi, abych mu ještě dala pusu. Chytil mne kolem krku a rozechvělým hlasem zašeptal:

„Teto Milado, já už teď vím, že Bůh mne má rád, a vím také, že i Pán Ježíš mne má rád, když si nechal vsadit trní na Svou hlavu a probít Své ruce hřeby, a že za mne zemřel, aby mne obmyl od mých hříchů; teď už vím, že i mne Pán Ježíš miluje.“

Jaká úžasná milost se to stala! S tímto blahým vědomím, že Pán Ježíš i za něho zemřel, se Jeníkovi navrátila radost a veselá mysl; byl šťastný. Jenomže nyní opravdu a skutečně, protože se stal ovečkou Pána Ježíše.

Ale nemyslete si, milé děti, že zlo ho už nikdy nepokoušelo. Měl v sobě stále ještě onu starou zlou povahu a někdy byl rozmrzelý a býval by se i rozzlobil, kdyby se nebál, že by se tím nelíbil Pánu Ježíši a že by Ho zarmoutil, a tak nakonec mohl i nad svou zlou povahou vítězit. A jestliže se někdy stalo, že v tomto boji klesl, velice toho litoval a plakal, že svého dobrého Pastýře zarmoutil, a Pánu všechno vyznal.

A víte, co se stalo se slepým Janem? Chcete to vědět? Z Jana je nyní urostlý, statný muž. Je nejen šťastný ve svém srdci, nýbrž je také věrným služebníkem Božím, požehnaným nástrojem svého Pána a Spasitele. Ani nejlhostejnější a nejzatvrzelejší neodmítají poslechnout si slepého služebníka Pána Ježíše, když jim vypravuje o veliké Boží lásce, která za nás vydala svého jednorozenného Syna, „aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.“

Co dodat k tomuto skutečnému příběhu? To, co před více než třemi stoletími prožil a vyjádřil básník ve známé písni:

*„Co činí Bůh, vše dobré jest. On dobře se mnou míní;
rád Jeho ruce dám se vést, jež před vším zlým mne stíní...*

*Co činí Bůh, vše dobré jest, ač kalich hořkým zdá se,
jež někdy k rtům mým ráčí nést, však vím, že jest mi k spáse;
až poslední On rozední nad námi září jasnou, tu všechny byly
zhasnou.“*

Láska k pravdě.

Jiří Washington (1732–1791), první president USA, se vždy vyznačoval velikou láskou k pravdě. Když byl ještě malý – bylo mu 6 let – dostal od svého otce hračku, malou sekyrku. Jednoho dne, jak si s ní hrál, zničil malou třešeň. Když otec zjistil, že stromek je zničen, vyptával se sluhů a pak i jednotlivých členů rodiny, kdo to udělal. Na řadu přišel i malý Jiřík. Nejprve, když mu otec položil onu otázku, zůstal na chvíli zamlklý, ale potom zvolal „Já nemohu lhát, tatínku, ty to víš, že já nemohu lhát! Udělal jsem to já s tou malou sekyrkou.“ – „Chlapče,“ odpověděl otec, „raději bych viděl sto svých stromů zničených, než abych musil z tvých úst slyšet jedinou lež.“

„Marnost a slovo lživé vzdal ode mne!“ (Přísloví 30,8).

Dva dny z mého školního života.

Odpolední vyučování bylo u konce. Náš učitel se podle svého zvyku s námi ještě krátce a vroucně pomodlil k Bohu. Žáci se jeden po druhém rozcházel, když je náhle zarazil hlas učitele, znějící klidně a vážně: „Rudolf Malý zde zůstane!“ Kdekdo se tomu divil.

„Cože, Rudolf? On, nejstarší a nejlepší ze všech žáků! Za celou dobu, kdy chodil do školy, býval kárán jen pro drobné věci. Že by nyní...?“

A měli příčinu divit se, neboť pan učitel nenechával žáky po škole bez nějaké skutečně vážné příčiny.

Brzy jsem stál proti svému učiteli. Se sklopeným zrakem jsem se díval k zemi před jeho mírným, ale zkoumavým pohledem. Věděl jsem až příliš dobře, co proti mně má. Poslední slova jeho modlitby, pronesená zvýšeným hlasem: „Neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“ promluvila k mému svědomí a dosvědčovala mi, že můj poklesek byl odhalen.

...rychle jsem si opsal výsledky. (str. 69)

Lhal jsem!

Nebylo to poprvé, kdy jsem se dopustil tohoto *hříchu*. Ale dosud nikdy jsem nelhal tak úmyslně. Co se stalo?

Školní rok se chýlil ke konci a začalo zkoušení. Byl jsem první ve třídě a přirozeně jsem se snažil udržet si toto místo. Pro většinu povolání jsem byl dobře připraven, ale počty byly mou slabou stránkou. Učitel nám dal za úkol řadu početních příkladů, a aby nikdo nebyl pokoušen najít si řešení v početnici, sestavil úlohy sám a každému žákovi dal jiné příklady.

Všiml jsem si, že si při té práci zapsal výsledky na list papíru, který potom vsunul mezi stránky jedné knihy na stolku. A právě tohoto okamžiku nepřítel použil, aby mi našeptal, jak bych toho měl pro sebe využít. Když jsem se dal do práce a vyvstaly přede mnou zdánlivě nepřekonatelné těžkosti příkladů, přišlo pokušení znovu: „Šlo by to přece tak lehce opsat čísla z toho papíru a dát ho zase zpátky do knihy, aniž by to někdo zpozoroval.“

Ano, tak mi to našeptával satan. Ach, kdybych si byl tehdy vzpomněl na napomenutí: „Vzepřete se ďáblu a uteče od vás!“ a kdybych byl volal k Bohu, aby mne z této léčky vysvobodil! Žel, já jsem nic takového neudělal! Naopak, ještě téhož odpoledne se mi naskytla příležitost provést onen trestuhodný nápad.

Jako první ve třídě jsem musil být ve škole o několik minut dříve než ostatní žáci a postarat se o to, aby bylo pro první hodinu všechno připraveno. Tato okolnost se mi zdála být výhodná. Nalezl jsem papír a rychle jsem si opsal výsledky. Ale než se mi podařilo vrátit zase onen list do knihy, vstoupili do třídy spolužáci. Tím jsem byl přinucen nechat si papír u sebe. Celé odpoledne jsem se úzkostlivě díval ke stolku, abych se přesvědčil, že tam učitelova kniha stále ještě je a že on dosud nepřišel na můj přestupek. A tu si představte mou hrůzu, když na konci hodiny onu knihu vzal a dal ji do své aktovky! Ale nepřítel mi ihned poradil nové východisko.

Žák, který byl pověřen dělat ve třídě pořádek, musil také sbírat odštířky papíru a dávat je do koše vedle učitelova stolku. Rozhodl

jsem se, že tam list s výsledky ukryji a také jsem to hned druhého dne ráno udělal; a zdálo se mi, že se mi nějak ulevilo.

Téhož dne odpoledne jsem právě já uklízel třídu, když tu vstoupil učitel, o něco dříve než obvykle. Přišel ke mně a ptá se mne, zda jsem předešlého dne neviděl papír s čísly, který asi musil vypadnout z knihy na jeho stole. Cítil jsem, že se červenám a na okamžik jsem zaváhal, ale ještě jednou zvítězil nepřítel. „Nic jsem nenašel, pane učiteli,“ odpověděl jsem, „ale nebude náhodou v koši?“ – „To není možné, poněvadž já jsem koš včera večer prohlídal.“ – Tím se mi ještě jednou naskytla příležitost vyznat svou vinu. Ale ach, jedna lež vede k druhé lži, ať ve slovech anebo v činech!

Učitel šel se mnou ke koši. Když jsem chvíli dělal, jako bych pozorně hledal, podal jsem mu papír s otázkou, zda to je to, co hledá. Vzal si ho beze slova, ale když se tu naše zraky poprvé setkaly, poznal jsem, že můj hřích je úplně odhalen. Učitel jakoby v mé duši četl a já jsem nemohl snést výraz jeho očí, které se až do té chvíle na mne dívaly s uspokojením. Náš učitel však nenáviděl lež a velice přísně ji trestal. Vklouzl jsem do své lavice, přišli chlapci a začalo vyučování. Nebyl jsem udiven, když učitel na konci řekl: „Rudolf Malý zde zůstane!“ Zdálo se mi, jako kdybych slyšel zvuk trouby volající k soudu.

Poslední žák opustil místnost. Stál jsem sám před učitelem a on věděl, že jsem lhal. Po krátkém odmlčení řekl hlasem, který se chvěl pohnutím: „Rudolfe, chtěl bych ti něco povědět. Poslouchej. Před deseti lety jsem měl v této třídě biblickou hodinu. Mezi mými posluchači byl jeden malý chlapec, který měl tato vyučování velice rád a svou píli a rozumnými odpověďmi předčil ostatní. Onoho jitra bylo předmětem ukřižování Pána Ježíše. Když jsem vyprávěl o Jeho utrpení a o hřebech, které probodly Jeho ruce a nohy, začal onen malý hoch plakat a řekl: „Proč jste Jej nechali tak trpět? Jak Ho to musilo bolet!“ – Tím malým chlapcem jsi byl ty, Rudolfe! A dnes – dnes jsi úmyslně lhal; učinil jsi jeden z těch hrozných hříchů, kvůli nimž tvůj Vykupitel musil na kříži tolik trpět.“

To bylo vše, co mi učitel řekl. Potom mne klidně poslal domů.

Potrestání bych byl asi snesl, ale takovéto láskyplné pokárání mi zlomilo srdce. Bylo mi jako Petrovi, když se Pán obrátil a podíval se na něho.

Přišel jsem domů. Rodiče pozorovali, že se mnou něco není v pořádku. Večer jsem nechtěl jíst, udělal jsem si úkoly a přál jsem si odejít do svého pokoje. Tam jsem nyní byl ve své hluboké sklíčenosti sám. Já, který jsem byl vychováván v Boží bázni, já, jehož srdce bylo vždy pohnuto při pomýšlení na Toho, který pro mne trpěl na kříži, ano, pro mne, který jsem Mu učinil takovou hanbu! Jak trpce jsem plakal!

Tu se otevřely dveře a vstoupila maminka. Byla kvůli mně znepokojena a nemohla usnout. Posadila se vedle mne na postel, položila mi ruku na rozpálené čelo a zeptala se: „Co je ti, chlapče? Pověz mi všechno!“ – A já jsem jí vypravoval příčinu své bolesti tak, jak mi to jen slzy a vzlykání dovolovaly. Nezamlčel jsem nic. Po mém vyznání se se mnou pomodlila a utěšovala mne. Pak jsem usnul se sladkou jistotou, že Bůh mi odpustil pro lásku Toho, jenž za mne zemřel.

Druhého jitra jsem vyhledal svého učitele, všechno jsem mu vyznal a také on mi odpustil.

Od té doby uplynulo dvacet let. Právě jsem přišel z pohřbu svého učitele, kterého jsem měl tolik rád a tolik jsem si ho vážil. Po skončení onoho školního roku jsem už ho neviděl. Hned po závěrečných zkouškách jsem odejel do vzdáleného města, kde jsem zůstal tři roky. Když jsem opět přišel domů, byl již můj učitel přeložen na jiné místo. Jeho slova však zůstala hluboce vryta v mém srdci. Pán mne k Sobě přitáhl. Miloval mne a dal Sebe sama za mne; Jeho milost stačí, aby mne uchránila všeho, co by Jej mohlo bolet, a ode všeho, co by za mne tenkrát musil nést.

Kéž toto vyprávění mluví k nám všem, mladým i starším. Kéž nám Pán dá, abychom bděli a modlili se, abychom nebyli překvapeni tím zlým pokušitelem a abychom byli ostříháni ode všeho, co uráží Toho, jenž za nás zemřel, aby nás spasil.

Naše vyprávění nám říká: Oškliv si každou lež, ano, každé proměňování pravdy. Myslete na to, že *ďábel* je otcem lži, že svedl Evu lži

a že podíl lhářů bude venku, za branami toho svatého města (Zjevení 21,8 a 27).

Jak jsi veliký, Bože!

Při hodině náboženství se mluvilo o stvoření světa. Pan učitel, skutečný, přesvědčený křesťan, se přitom přesně držel všeho, co nám o tom sděluje Písmo svaté. Dovedl žákům vyprávět o nekonečném, obrovském vesmíru, ale také se snažil představit dětem velikost a vznešenost Stvořitele. A k výkladu nepoužil jenom veršů z 1. kapitoly 1. Mojžíšovy knihy. S vnitřní radostí a velikým obdivem jim též předčítal biblická místa z knihy Job, která podávají pádné svědectví o moci a velebnosti Stvořitele a o Jeho slavném stvoření.

„Kdopak z vás už viděl vlastníma očima východ slunce při letním slunovratu?“ otázal se žáků. Nastalo rozpačité ticho. Ani jedna ruka se nezdvihla. Skutečně ani jedna.

„Hned jsem si to myslel. Kdo by také chtěl tak brzo ráno vstávat!“ přerušil ticho učitel. „Ale doufám, že ten či onen z vás se o to jednou přece jen pokusí.“

Když přišel Roman z vyučování domů, měl už promyšlený plán. Pozitří bude prázdná a tak se rozhodl, že se svým starším bratrem Oldou se půjde podívat na východ slunce.

Toho dne velice, velice brzy ráno chlapci vstali. Tiše se oblékli a vytratili se z domu. Nikdy v životě ještě tak brzo nevstávali. Vždyť ještě ani jejich rodiče nebyli vzhůru.

Město bylo jako prázdné a vymřelé. Ulicemi dosud nelomozily žádné nákladní automobily. K uším hochů doléhalo jen tiché šumění blízké řeky.

Rychle dosáhli okraje města. Zpříma si to vykračovali stoupající cestou stále dál a dál. Vysoko nad údolím zpíval zvonkovým hlasem

...nad zvlněné pahrbky dalekého obzoru vyplouval tenký, svítící okraj slunce...
(str. 74)

skřivánek. Rybník u lesa se leskl jako zrcadlo a mihotal se stříbrem a zelení.

Bratři šli orosenou trávou, povlečenou spoustou drobných, perličkami rosy ozdobených malých pavučin. Náhle před jejich nohama vyrazil ze svého úkrytu zajíc a ustrašeně pádlil do lesa.

Konečně Roman s Oldřichem dosáhli vrcholu kopce. Tu uviděli něco, co předtím ještě nikdy nezahlédli: nad zvlněné pahrbky dalekého obzoru vyplouval tenký, svítící okraj slunce.

Slunce vystupovalo tiše, jako zářící zlatem. Stoupalo stále výše a výše a vypadalo pak, zavěšené na obloze, jako nějaká obrovská ohnivá koule. A již se celý rozsáhlý svět začal naplňovat světlem.

Roman s Oldou byli celou tou zářící mocí a jasem slunce uchváeni. Dlouho tak stáli na kopci a ani nemluvili. Oba jasně cítili, jak Bůh mluví skrze Své stvoření.

„Bůh... činí věci veliké, nevyzpytatelné, divné, a jimž počtu není.“ (Job 5,9)
--

O tom, jak Jirka zvítězil.

Na zápraží staré selské chalupy seděla jedna babička a pletla teplé ponožky. Vypadala velice ustarané a právě si hluboce povzdechla. Dříve byly její oči tak jasné a radostné, ale nyní... . Jediný její vnuk Jirka, pro něhož ty ponožky dělala, jí dělal velikou starost. Dosud s ním babička prožila mnoho radostných chvil. Tenkrát ovšem ne, když k ní přišel její syn a položil jí na klín plačícího droboučkého klučínu, protože jeho maminka náhle zemřela. Tenkrát byly její oči také plné hluboké bolesti.

Ale brzo se z toho čilého klučiny stalo opravdové potěšení domu a oba spolu tolik srostli, třebaže jeden z nich sotva teprve přišel od

Boha, zatímco ten druhý už to neměl příliš daleko domů do nebeské vlasti. Jirkův tatínek se odstěhoval pryč, daleko, tam, kde by mu už nic nepřipomínalo ztracené štěstí a jen zřídka od něho přišla nějaká zpráva.

Malý Jirka brzy zapomněl a téměř vůbec necítil, jak bolestná mezera vyvstala v jeho životě. Vždyť ho babička měla opravdu tolik ráda! Vyrostl v zdravého, statného chlapce, který měl mít brzy čtrnácté narozeniny. Jenomže poslední dobou ten dříve tolik veselý hoch býval nevrlý a umíněný a už si vůbec nezpíval ani nepískal při drobných pracích, které mu babička mimo školu ukládala, zato ale mružel, když třeba měl utírat nádobí anebo mýt brambory: „Taková hloupá holčičí práce!“ a k babičce se nyní často choval opravdu drze a klackovitě. Co se to jenom s tím Jiřím stalo? Do nedělní školy, kam přece vždycky tak rád chodíval, teď vůbec nechťel jít. Vymlouval se, že prý je už na to moc veliký. Babička opravdu nevěděla, co si počít s tím najednou tak vzpurným a paličatým klukem, s nímž předtím neměla téměř žádnou starost. Ale dovedla se modlit.

Kdyby byla viděla, co se stalo před několika týdny na zpáteční cestě ze školy, nebylo by jí už žádnou záhadou Jirkovo změněné chování. Na cestě domů vzal totiž Emil Kadleců Jirku, aby to nikdo neviděl, stranou a povídá mu: „Chceš, já ti něco ukáži. Je to moc napínavé čtení! Ale tady ne, půjdeme raději tamhle za stodolu!“ Plný zvědavosti šel Jirka za ním. Emil potom vytáhl z kapsy malý sešitek s hrozným obrázkem na první stránce. Bylo na něm vidět nějakou ženu ležící v tratolišti krve a v pozadí hořící dům. „Ach, to ti je něco!“ zašeptal Emil, „něco docela jiného než ty hloupoučké knížky ze školní knihovny!“ Jirka se ani neodvážil namítnout, jak krásné knihy si přece už odtamtud přinesl. Jeho mysl přímo hořela nedočkavostí dovědět se, co vše asi je v tom sešitku napsáno. Jen se potichu zeptal: „Odkud to máš?“

„Od svého bratra. Víš, náš Olda je ve městě na učení a vozí nám to odtamtud domů. My spíme ve stejném pokoji a on mi z toho často něco vypráví. Ale já si to už nyní čtu sám. Ten ti jich má, těch sešitků!“

Jirka natáhl ruku: „Můžeš mi to také půjčit?“

„Ano, ale musíš mně dát opsat ten třetí příklad z matematiky. Já to nemohu vypočítat.“

„Proč by ne?“ odpověděl Jiří a již si pečlivě schovával tu malou knížku do náprsní kapsy kabátu.

Tu ho napadla divná myšlenka: tuhle kapsu mu přece babička přišla do kabátu proto, aby v ní mohl nosit Nový zákon, který dostal v nedělní škole. Tenkrát to byl ještě kabát jenom pro neděli. Ale nyní, ve všední den, už přece takovou kapsu nepotřebuje. Jedno mu ovšem bylo v té chvíli jasné, totiž že onen malý sešitek nepatří na to místo, které bylo zhotoveno pro něco docela jiného. Ale co, kdo ví, nejsou-li v tom sešitku také nějaké pěkné věci?!

Tenkrát Jirka před babičkou poprvé něco zatajil. Všecko, jak se Emil choval, mu přece jasně ukazovalo, že se ty sešitky musí číst potají. A velice brzo také pochopil, proč. Babička by mu jistě nedovolila číst tak divoké příběhy plné vražd, požárů, chytře osnovaných krádeží a pak napínavých pronásledování zlodějů. S rozbušeným srdcem a rozpálenými tvářemi seděl se žvýkačkou v přítmí na sýpce a rychle pročítal ty strašidelné příběhy, když předtím babičce namluvil, že půjde rovnat dříví. A jen přečetl jednu knížku, již hltal druhou. A brzy se stal přímo nenasytným těchto spisů, které mu Emil horlivě půjčoval, protože vždy za to od chytřejšího Jirky získal nějakou osobní výhodu. Někdy mu pomohl s fyzikou, která šla Emilovi nevalně, anebo mu půjčoval sešit domácích úkolů z matematiky k opsání všeho, co jen Emil chtěl. Se vším souhlasil, jen když zase dostane nějaké ty hrůzostrašné knížky. Ale brzy to už nebyly nejlepší úlohy, které Emil opisoval, protože od té doby, co Jiří využíval každou volnou chvíli k četbě oněch románů, se jeho úlohy velice zhoršily.

A ovšem nebylo divu, že se bál podívat se babičce do očí, a rovněž se nebylo co divit, že se stal takovým mrzoutem a paličatým a drzým hochem. Čtení těch vzrušujících nedobrych příběhů mu také způsobilo úplný zmatek v mysli. Připadalo mu najednou, jaký je politováníhodný utiskovaný chudák. Namýšlel si, že mu babička vůbec nerozumí a že ho má jen za otroka pro práci a nechce mu dopřát ani trochy radosti.

...rychle pročítal ty strašidelné příběhy. (str. 76)

Láskyplným tónem udělované příkazy a napomenutí ho popouzely a každá drobná službička, kterou dříve prováděl s takovou samozřejmostí, se mu stávala trpkou povinností. V Novém zákonku si už vůbec nemohl číst od chvíle, kdy se dostal k oněm novým knížkám, a když babička předčítala z Bible anebo se modlila, toulaly se Jirkovy myšlenky někde u „hrdinů“ zlých příběhů.

Jednou v poledne si zase četl z jednoho sešitku a úplně zapomněl na všechno kolem sebe. Babička si asi myslela, že se ještě učí něčemu

do školy, protože si ten sešitek chytře vložil do jedné učebnice. Žel, Jiří už byl ve lhaní a klamání velice vycvičen, ale jeho duše byla čím dále nešťastnější. Babička ho napomínala: „Jirko, už je nejvyšší čas, abys šel do školy.“ Zděšeně sebou trhl.

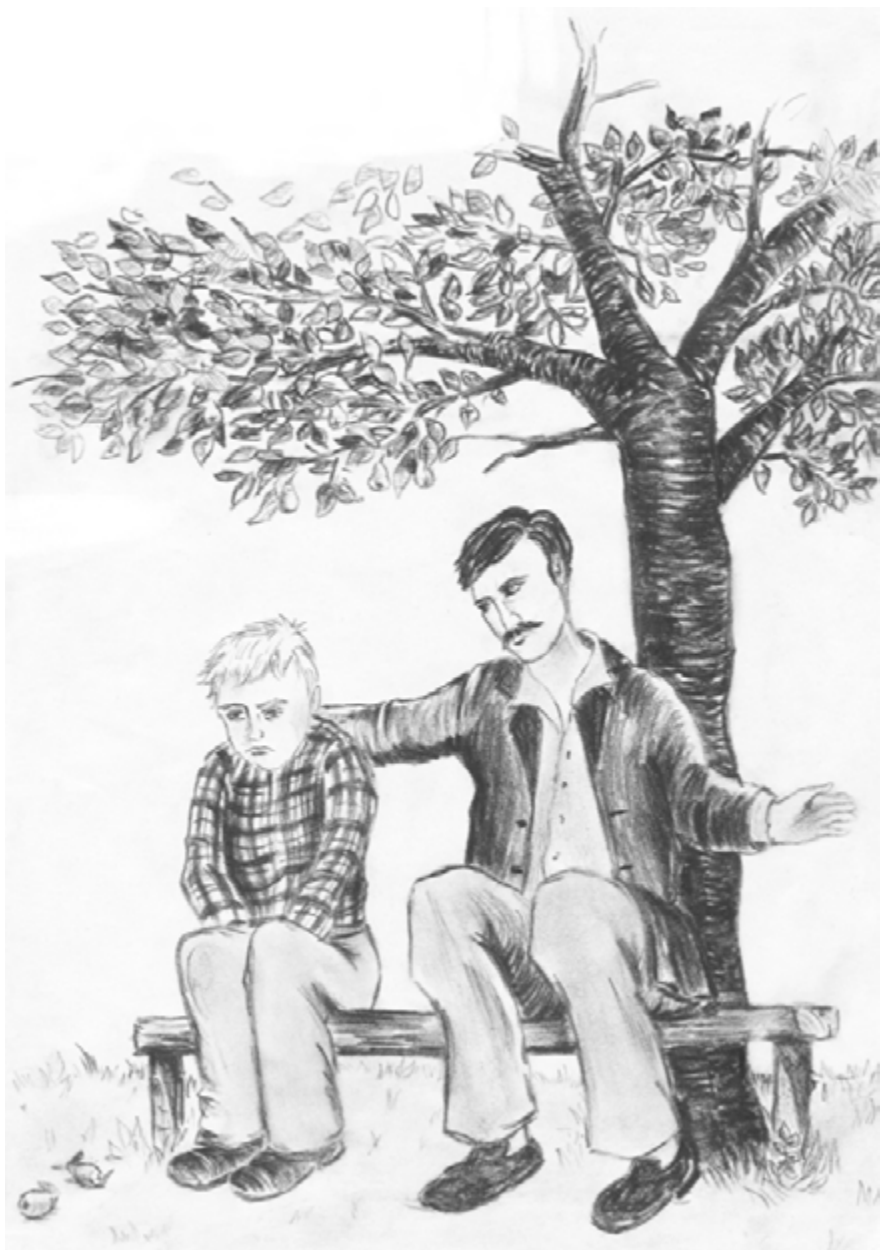
„Musím si ještě vzít větrovku!“ zamručel a utíkal do svého pokojíku. Dopoledne totiž zase dostal spoustu nových sešitků a ty musí ještě honem dobře schovat. Ale kam, aby je babička nenašla? Do postele! Tam je jistě nenajde! Ani nepozdravil a s plachým, posmutnělým zrakem proběhl kolem ní a utíkal do školy.

Smutně tu seděla babička na zápraží. Slunce jí mile svítilo na bílou hlavu. Tu ji napadlo: „Když je tak krásně, mohla bych zítra vyprat aspoň nějaké prádlo. Hned je namočím. A také postele nově povléknu; kdoví, jak dlouho ještě bude takový pěkný čas!“

Chudák babička! Nešlo jenom o pěkné počasí. Ona nevědomky hledala nějakou větší práci, aby se aspoň načas mohla zbavit svých smutných myšlenek. A tu, nic netušíc, našla v Jiříkově posteli schované sešity. Ošklivé obrázky a hrozná nadpisy řekly toho té staré ženě až dost. Unaveně usedla. Tak tyhle věci to byly, které chlapce otrávilý jedem! Co by měla udělat? Nejprve celou tu věc pověděla Pánu Ježíši a předložila Mu všechno, co tolik bolelo její srdce. A stalo se, že se po modlitbě poněkud uklidnila a nabyla větší důvěry. Cožpak to už nebylo určité vyslyšení modliteb, když se ty zlé tajnosti musily dostat na světlo? Vzala ty knížky a položila je pěkně na stůl vedle Jirkova Nového zákonku. Jistě si toho bude musit hned po návratu ze školy povšimnout.

Večer, když se vrátil, mu babička neřekla ani slovo.

Pro Jirku to bylo nemalé zděšení, když vstoupil do své světnice a uviděl, jak se na něho dívají jeho knížky! Jak podivně se vyjímaly jejich křiklavě barevné obálky vedle jednoduchého Nového zákona se zlatým nápisem! Jirkovi se rozhořely tváře. Sám se tedy chytil do pastí! Na chvíli se mu to zdálo téměř jako nějaké ulehčení, ale potom ho něco ponoukalo, aby šel k babičce a řekl jí: „Babi, je mi to líto, že jsem ti způsobil takovou bolest; půjdu a ty knížky vrátím a více se už žádné ani nedotknu.“ Jenomže ten zlý nepřítel, kterému Jiří svou

„...nalezla Jiřího sedět s panem Valentou na lavičce...“ (str. 81)

neupřímností dal ve svém srdci již tak mnoho místa, ho nechtěl jen tak propustit. Našeptal hochovi: „Přece už nejsi žádný malý chlapec, aby ses stále musil tázat: „Smím?“ A v Jiřím se znovu vzmohl vzdor. „Přece si nenechám všechno zakazovat!“ zavrčel, ale babičce ovšem neřekl ani slovo. „Teď si je ale teprve opravdu všechny přečtu!“

Hodil školní knihy do kouta, sedl si opravdu drze za stůl a dal se do čtení právě tam, kde byl v poledne přerušen. Jenomže obsah té knížky ho už nemohl tolik upoutat jako dříve. Přitom stále nastavoval uši, zda neuslyší něco od babičky. A poprvé mu napadlo, že zážitky v oněch knížkách jsou přece vylhané a jen velice nepravděpodobné. Po celou tu dobu čekala jeho dobrotivá babička a doufala a věřila, že její Jirka snad již přijde k rozumu a uzná, že byl zlý a že se choval ošklivě. On se však nechtěl opravdu pokořit a odsoudit s lítostí zlo, ačkoli by se tím bylo tolik odlehčilo jeho obtíženému svědomí! „Jak velice by potřeboval otce,“ vzdychala babička; „možná, že by tomu klukovi také velice prospěl pořádný výprask. Ale Ty víš, Bože, jak to opravdu všechno je, a přece chceš být Otcem sirotků. Prosím Tě, naprav ho!“ Babička ve svém dlouhém životě se častokrát přesvědčila, že Bůh odpovídá na modlitby Svých dětí, i když to třeba zprvu vypadá jinak. Proto se ještě nevzdávala vši naděje, třebaže Jiří přišel toho dne k večeři se zamračenou tváří, jakoby se mu stala kdovíjaká do nebe volající křivda. Byla naprosto klidná a ani nyní s ním vůbec nehovořila o tom, co se stalo, a Jirka si namýšlel: „Samozřejmě, ani se mne na nic neptá a je jí to úplně jedno, že jsem takový nešťastný!“

Po večeři šla babička do blízkého shromáždění na biblickou hodinu a chlapec zase vklouzl do své světnice, rozmrzelý a neradostný. Toho krásného letního večera bylo dlouho vidět. Mohl ještě dobře dočíst jeden sešitek. Ale bylo mu přitom velice divně.

Pojednou se otevřely dveře jeho pokoje. Jiří úplně přeslechl, že někdo klepal. Na prahu stál jeho učitel z nedělní školy. Chlapec bleskurychle schoval svůj zrádný sešitek a sedl si na něj. Jen s velikými rozpaky odpověděl na laskavý pozdrav návštěvníka.

„Copak tu, prosím tě, děláš ve světnici, když je venku tak krásně? Kdekdě je přece venku!“

Jiří něco zakoktal o úkolech ze školy, které prý ještě musí udělat.

„Ach tak! To jsou asi ty úkoly v knížce, kterou jsi právě přede mnou schoval?“

Učitel vzal hocha, který byl červený jako rak, za ruku, takže musil vstát. Pak zvedl knížku, která přitom spadla na zem. Nyní už tomu pan Valenta rozuměl, proč ještě musil navštívit dům babičky. Bylo mu ovšem již delší dobu nápadné, že Jirka úplně přestal chodit do nedělní školy a v poslední době musil právě za něho velice prosit. Se zármutkem, ale přesto i laskavě se díval na svého žáka, který tu před ním stál celý zdrcený. A tento pohled uvolnil něco, co bolelo a svíralo Jirkovo hrdlo: ten veliký hoch se dal do pláče...

Když se babička vrátila z biblického shromáždění, našla Jiřího sedět s panem Valentou na lavičce pod hrušní. Hned poznala, že asi vedou velice blahodárný hovor, jemuž byl přítomen sám Pán Ježíš, neboť Jiří vstal a hlasem, který byl přerušován pláčem, řekl: „Babičko, je mi líto, že jsem byl tak špatný kluk. Způsobil jsem ti mnoho trpkostí a obelhával jsem tě. Ale nyní už ty tolik ošklivé knížky nebudu více číst.“

Učitel z nedělní školy Jirkovi připomněl, jak velice se babička pro něho obětovala, jak věrně a láskyplně se o něho stará, zato však jakým nevděkem on jí to splácel. Ale Jirka také dobře věděl, jak bolestně zarmucoval svého Spasitele, jenže nyní toho všeho opravdu a hluboce litoval. Jak se jeho srdci ulevilo, když to svému učiteli všechno vypravoval, třebaže se přitom musil velice stydět. – Ale babička byla tolik ráda, že chtěla pro pana Valentu hned něco udělat. Proto zvolala: „Počkejte, já vám ještě udělám trochu čaje; máte to domů tak daleko!“ Jiří za ní zavolal: „Babičko, já ti pomohu!“

Jak ji potěšila tato věta, kterou od něho již tak dlouho neslyšela!

„Přines tedy hned nějaký papír na rozdělení ohně!“ zvolala.

Pan Valenta stál ve dveřích kuchyně. „Viš, Jiří, co mi napadlo? Ty tvoje zlé sešity by mohly přece jen ještě něco dobrého udělat: přines je babičce na rozdělení ohně!“

„Ty ale patří Emilovi, a ne mně!“

„Dobrá, řekni mu tedy zítra, že ke mně může přijít, a já mu dám za každý ten špatný sešit jednu pěknou dobrou knížku!“

Jiří tedy ty sešity přinesl. Bylo mu docela dobře u srdce, když viděl, jak plameny dychtivě olizovaly jejich listy, až brzy z těch knížek nezbylo nic víc než malá hromádka popela. Ale dřevo zapálené papírem si v kamnech vesele praskalo a voda v čajníku se vbrzku začala vařit. A již babička postavila na stůl kouřící se nápoj, který tak líbezně voněl horskými bylinami, které Jirka loni v létě nasbíral. Kolem stolu seděli tři šťastní lidé a strýček Valenta s úsměvem řekl: „To bych si byl nikdy nemyslel, že se z těch špatných listů může udělat tak dobrý čaj!“ Ale v skrytu svého srdce každý z nich věděl, že tu byl v kuchyni přítomen ještě někdo čtvrtý – Spasitel Pán Ježíš, který jedině má moc udělat zase z toho, co se zkazilo, něco dobrého. Všichni cítili Jeho blízkost, byli tolik rádi a z hloubi srdce Mu děkovali.

„Marto, nezapomínej se modlit!“

Jedna paní učitelka nedělní školy se loučila se svou třídou, protože se stěhovala do jiného města. „Marto, nezapomínej se modlit!“ řekla jedné dívce a pohladila ji po vlasech. Poslední slova z úst té paní učitelky na malou Martu hluboce zapůsobila.

„Marto, nezapomínej se modlit!“ – toto vážné napomenutí jí stále znělo v srdci, ať byla kdekoli. Když si hrála s kamarádkami doma nebo na dvoře, vždy se jí v srdci ozývalo: „Marto, nezapomínej se modlit!“ Ano, zdálo se jí, jakoby s vršků stromů k ní dolů znělo: „Marto, nezapomínej se modlit!“ Dokonce i při nejradostnějších hrách jí nějaký hlas zašeptal: „Marto, nezapomínej se modlit!“

Jednoho dne si Marta musila sama u sebe říci: „Ano, budu se modlit!“ A modlila se. Ten, který vyslýchá modlitby, odpověděl. Dal jí odpuštění hříchů a nové srdce, aby mohla milovat Pána Ježíše. Marta

se stala Jeho učednicí. Mezitím uplynula léta. Z malé Marty se stala žena, ale zůstávala stále tou šťastnou Ježíšovou učednicí. Čtyři slova její učitelky položila základ k jejímu obrácení a spasení.

„Nikdo mi to ještě neřekl!“

Když jsem jednou šel kolem cikánského tábora, odvážil jsem se jít mezi cikány a koupil jsem si několik malých dřevěných předmětů, které tam vystavovali na prodej.

Přitom jsem se dověděl, že jeden z nich je nemocen a žádal jsem, aby mi bylo dovoleno navštívit ho.

„Nechcete snad s ním mluvit něco o náboženství?“ zeptal se otec toho nemocného stroze.

„Ne!“

„No a o čem tedy?“

„O Kristu Ježíši!“

„Pak můžete jít dál. Ale budete-li mluvit něco o náboženství, poštvu na vás psa!“

Ve stanu jsem našel nemocného chlapce. Byl tam sám. Zřejmě byl v posledním stupni souchotin. Měl zavřené oči a výraz obličeje vyjadřoval, že je blízek smrti. Naklonil jsem se k jeho uchu a vlídně jsem mu zašeptal: „Neboť tak Bůh miloval svět, že Svého jednorozenného Syna dal, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Ev. Jana 3,16) Opakoval jsem tato slova pětkrát, ale nepozoroval jsem, že by nemocný dal nějakým způsobem najevo, že je slyšel. Při šestém opakování však otevřel oči, usmál se a k mé nesmírné radosti zašeptal: „A já jsem Mu za to ani nepoděkoval! *Ale ještě mi to nikdo neřekl*, že Bůh udělal něco takového i pro ubohého cikána. – Ó Bože, děkuji Ti z celého srdce!“

Zavřel oči s výrazem hlubokého uspokojení a já, kleče vedle něho,

jsem chválil Boha za Jeho milost. Ústa umírajícího se ještě jednou pohnula: „To je ono – – – to je ono!“

Když jsem opět druhého dne přišel, dozvěděl jsem se, že chlapec již zemřel, nebo lépe řečeno, zesnul v Kristu, jedenáct hodin po mém odchodu. Jeho otec mi řekl, že docela pokojně usnul a že měl „pěkný konec“.

Poněvadž v táboře neměli ani Bibli ani Nový zákon, ponechal jsem jim od každého jeden výtisk. Popřáli mi „mnoho štěstí“ a dali mi s sebou malý balíček dřevěných hřebíků, které onen zemřelý cikánský chlapec vyřezával.

Milý mladý i starší čtenáři! Bylo to sice poprvé, kdy ten hoch slyšel mluvit o „daru Božím“, ale uvěřil Bohu a vzal Ho za slovo dětskou vírou a umírajícími rty děkoval za to, že „Bůh tak miloval svět, že Svého jednorozeného Syna dal, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl věčný život.“

Měli bychom všichni, kdo známe Pána Ježíše a zakusili jsme Boží lásku, nést Slovo života dále, aby žádná duše nemohla říci:

„Nikdo mi to ještě neřekl!“

„Měl zavřené oči a výraz obličeje vyjadřoval, že je blížek smrti...“ (str. 83)

Staré housle.

V jednom městském parku seděl žebrák. Vedle něho ležel pes a držel v tlamě omšelý klobouk. Byl to klobouk jeho pána.

Žebrák při svých potulkách kdesi dostal staré housle a tak se pokusil něco na ně zahrát. Ale nijak se mu to nedařilo. Z jeho nástroje se ozývaly jen skřípavé a vrzavé tóny. Kdopak by si všiml takového „hudebníka“? Nemluvě o tom, že by mu někdo za takové hraní něco dal!

Smuten a sklíčený seděl tu tak ten starý muž na lavičce. Pod ním ležel jeho věrný společník. „Ach, Fido, dnes se asi moc nenajíme,“ povzdechl si.

Žebrák ani nezpozoroval, že se k němu přiblížil nějaký cizí pán. Zaslechl totiž jeho slova a dobře jim porozuměl.

„Mohl bych se podívat na ty vaše housle?“ zeptal se neznámý.

„Pro mne za mne, podívejte se!“ odpověděl žebrák. A jeho slova zněla lítostivě.

Cizí muž vzal housle, pečlivě naladil struny a pak začal hrát. Návštěvníci parku se začali jeden za druhým zastavovat. Čím déle hrál, tím více lidí se sem shromažďovalo.

„To je jako na nějakém houslovém koncertě!“ zvolala nadšeně jedna paní.

Starý žebrák seděl jako očarován. Nemohl se vynadívat na toho neznámého houslistu. Jsou to skutečně jeho housle? Takové překrásně znějící tóny nemohou přece vycházet z jeho starého nástroje!?

Onen neznámý pán ještě chvíli hrál, pak housle odložil a nenápadně se vytratil. Ale to už tu byl jiný muž a postavil se vedle žebráka. Vzal jeho klobouk a obcházel s ním posluchače. Brzo bylo v klobouku plno kovových mincí a také několik papírových bankovek.

Posluchači vlastně ani nemohli pochopit, že vystoupení již skončilo. Tak krásné to bylo. Onen druhý pán pak vysvětlil, že muž, který jim právě předvedl ukázkou svého umění, je jeden slavný houslista. Je právě na větším koncertním zájezdu a v tomto městě, které dobře zná, se při cestě na chvíli zastavil.

Mohl bych se podívat... (str. 86)

Srovnáme-li takové housle se životem člověka, musíme zjistit, že jenom jeden „umělec“ může z takového života něco udělat. Kdo je tento „mistr“? Je to Pán Ježíš. A On chce a má moc udělat něco také z tvého života. Předal jsi Mu už svůj život, aby jej mohl změnit a učinit naprosto novým?

„Dej mi, synu Můj, srdce své, a oči tvé cest Mých ať ostríhají.“
(Příslaví 23,26)

„Slyš, dcerko, a viz, a nakloň ucha svého.“ (Žalm 45,11)

Rudolfova zkušenost.

„Rudolfe,“ řekla matka, „právě jsem na konci zahrady osázela jeden záhon. Ne abys na něj šlapal anebo dokonce po něm běhal!“ –

„Ne, ne, maminko,“ zvolal chlapec rychle.

Nato šla paní Kučerová, Rudolfova maminka, domů. Nebylo jí dobře a proto si šla lehnout.

Malý Rudolf zůstal na zahradě sám a hrál si. Po chvíli letěl kolem něho krásný motýl. Chlapec se rychle zdvihl, uchopil sítku a spěchal za motylem. Vůbec si nevzpomněl na slib, který tak pohotově a tak rád dal mamince. Několikrát musil přeběhnout záhon sem a tam. Při pokusech dohonit motýla zničil vlastně celou namáhavou práci své maminky.

Motýl ovšem našemu divokému lovcovi nakonec uletěl, a ten teprve nyní uviděl, co natropil. Ulekl se a velmi se styděl. Nejraději by se studem a lítostí propadl do země. Měl ale svůj přestupek zamlčet? Ne, to by bylo špatné. Šel tedy domů s pevným rozhodnutím, že to mamince poví. A když se dověděl, že si šla lehnout, chtěl k ní do ložnice. Ale uklízečka mu rychle zastoupila cestu a řekla mu, že k matce nyní jít nemůže, protože náhle velice onemocněla. Že prý kvůli tomu volali domů z práce i jeho tatínka. Rudolf byl nyní pro to, co udělal, ještě nešťastnější.

Co měl dělat? K matce nemohl, aby jí vyznal svou vinu, a přitom věděl, že dokud to neudělá, nebude mít žádný klid. Když se několikrát nadarmo snažil dostat se k matce, dostal nápad, jak jí oznámí bolest svého srdce a poprosí ji za odpuštění.

...zničil vlastně celou namáhavou práci své maminky. (str. 88)

Šel do obývacího pokoje a napsal na tabulku:

„Milá maminko! Já jsem byl velmi neposlušný. Pošlapal jsem na zahradě ten tvůj nový záhonek, když jsem chtěl chytit motýla. Prosím, prosím, odpusť mi. Tvůj smutný Rudolfek.“

Pak se postavil se svou tabulkou před dveře pokoje nemocné a když se objevila ošetřovatelka, poprosil ji, aby tu tabulku ukázala jeho mamince, a dodal k tomu: „Jestliže mi maminka odpustí, pak nechť všechno, co je na té tabulce, smaže. Pak si budu jist, že mi odpustila.“

Ošetřovatelka s ubohým chlapcem cítila a odnesla ukázat tabulku jeho mamince. Pro Rudolfa následovaly dlouhé minuty plné úzkosti. Konečně se ošetřovatelka vrátila a podala mu čistou tabulku. Byla prázdná. Řádky, jimiž Rudolf vyznal svou vinu, byly smazány a tím také jeho vina. Jakou radostí a pokojem se naplnilo Rudolfovo srdce! Jak vděčným a do budoucna poslušným jej učinilo to toužebně očekávané maminičino odpuštění!

Milé děti, tak musí být také v a š e vina před Bohem smazána a odpuštěna. Často jsme vám říkali, že Bůh vám rád odpustí, když Ho o to budete celým srdcem prosit. Ale stalo se to? Tomu, kdo chce k Bohu jít, On říká: „Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro Sebe, a na hříchy tvé nevzpomínám.“ A těm, kdo k Němu přišli a vyznali Mu svou vinu, praví: „Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navrať se ke Mně, neboť jsem tě vykoupil.“ (Izaiáš 43,25; 44,22)

Proto, děti, pojdte k Pánu Ježíši, Spasiteli, který i za vás vylil Svou drahou krev. Ona má moc i vás očistit od každého hříchu.

„Nestyd' se za svědectví...!“ (2. Ep. Timoteovi 1,8)

Zdeněk, už když byl malý, poznal Pána Ježíše jako svého Spasitele. Měl Ho rád a přál si líbit se Mu.

Protože jeho rodiče bydlili v jedné malé vesnici, kde nebyla vhodná škola, musil jejich syn, když povyrostl, přesídlit do blízkého větší-

ho města. Tam byla škola a také internát, v němž mohlo bydlet asi 40 žáků.

Zdeněk byl zvyklý večer před spaním si přečíst oddílek z Bible a pomodlit se a měl v úmyslu věrně v tom pokračovat i v novém prostředí. Když ale večer ostatní chlapci, s nimiž bydlil na pokoji, se vytahovali s všelijakými vtipy a dováděli, a pak co možná nejrychleji vskočili do postele, neměl odvahu přečíst si z Písma a před nimi se pomodlit. „Přece tu nemohu před těmi cizími kluky pokleknout,“ říkal si. „Nejprve je musím trochu lépe poznat.“ A tak to udělal jako ostatní, a šel spát bez modlitby. Svědomí, které mu činilo výčitky, se snažil uklidnit slovy:

„Mohu se přece stejně dobře pomodlit v posteli a zítra ráno už si trochu přivstanu a přečtu si.“

Ale sotvaže byl v posteli, hned tvrdě usnul, a když se ráno probudil, byli druzí již napůl oblečení. Tak se Zdeněkova dobrá přesvědčení rozplynula vniveč a on odešel z pokoje opět bez čtení Písma a bez modlitby. Celý den ho to trápilo. Usmyslil si tedy, že dnes večer se nebude starat o to, co si ti druzí o tom myslí. Když však přišel večer, znovu se styděl vyznat, čího je opravdu ducha. A tak se to opakovalo den co den. Byl stále nešťastnější, avšak se čtením a s modlitbou stále nebylo nic. Snažil se sám se přesvědčit, že přece není horší než jeho kamarádi. Ale to ho nepotěšilo. Ve svém chování ovšem nebyl na tom hůře než ostatní, přesto však měl větší vinu než oni, protože měl něco, co ti druzí neměli, a ve svém nitru dobře věděl, že zanedbává jednu důležitou věc.

Jinak se mu ale vedlo dobře. Byl oblíben jak u svých kamarádů, tak i u svých učitelů. Byl to čilý, čestný chlapec otevřené povahy.

Při vyučování dával pozor a byl pilný; a na hřišti ho v běhu a skoku nikdo nepřekonal. Míval také mnoho dobrých nápadů, které se daly docela dobře uplatnit při výletech nebo jiných akcích žáků.

Jednoho dne, když hoši měli volno, jim bylo dovoleno udělat si další výlet do lesa a sbírat lískové oříšky a jahody. Narostlo jich velice mnoho, takže ten den opravdu dobře využili. Nakonec se usadili na mechu pod vysokými stromy.

„Já bych tu ale v noci nechtěl být,“ řekl jeden z hochů. „Tady pod stromy musí být hrozná tma.“

„To jsi tedy zbabělec,“ namítl Zdeněk. „Já bych si z toho vůbec nic nedělal. Cožpak tu je něco, čeho bychom se měli bát?“

Někdy se stává, že člověka napadají myšlenky, které mají zvláštní, nečekanou spojitost. Ačkoli Zdeněk při odpovědi na to ani trochu nemyslel, že přece vždycky potřebuje Boží ochranu, ať je kdekoli a v jakékoli situaci, napadl mu v této chvíli verš známého Žalmu:

„Byť se mi dostalo jíti i přes údolí stínu smrti, nebudu se báti zlého, neboť Ty se mnou jsi.“

Jenže účinek byl jiný, než býval dříve, když se v některých okamžicích přece jen bál. Zdálo se mu totiž, jakoby Bůh s ním už nemohl být, když tak hrubým způsobem zanedbává Jeho Slovo. Ano, cožpak i Zdeněk není zbabělý, když se stydí za Toho, kterému vlastně za všechno vděčí? Tu ho zasáhla slova jeho kamarádů.

„To je pravda. Zdeněk se opravdu ničeho nebojí,“ řekl jeden.

„A přece ne. Já vím, před čím má strach,“ namítl jiný.

„Co? Že má strach?“ ozvalo se ze všech stran. „Čeho by se Zdeněk bál?“

Ten, jehož se to týkalo, se rozčilil a měřil si žalobce očima, v nichž se leskl hněv.

„Já vám to mohu říci,“ odpověděl tento naprosto klidně, „a Zdeněk to nemůže popřít. Bojí se, abychom se mu neposmívali.“

A s tím se ten mluvčí utkvěle díval na Zdeňka.

„Než Zdeněk přišel do internátu,“ pokračoval, „správce nám přece řekl, že sem dostaneme jednoho „pobožného“, který nikdy nevynechá číst si Bibli a modlit se. Já jsem ho schválně hned od prvního dne pozoroval, ale ani jednou jsem ho neviděl číst si nebo modlit se, třebaže spíme ve stejném pokoji. Z jakého jiného důvodu by to nedělal?“

„To je pravda,“ potvrzoval jiný, „to je důkazem, že se opravdu bojí, ačkoli jsem jist, že by se mu proto nikdo z nás nesmál.“

Ubohý Zdeněk! Seděl tu bez hlesu a jako přimražen. Ještě nikdy se necítil tolik pokořen jako nyní, kdy ho obviňovali právě ti, kteří ho těsně předtím ještě obdivovali! Jejich slova mu připadala tím těžší, že cítil, jak velice si je zaslouží. Aniž co řekl, zdvihl se a šel pryč.

Ve škole našel dopis od maminky, kde mu mimo jiné psala:

„Doufám, že tam nezapomínáš číst si Boží slovo a modlit se, jako jsi to byl zvyklý dělat doma. Nepřestávám prosit Boha, aby Tě chránil před „strachem z lidí“, který člověku „klade léčku“, jak je to napsáno v knize Přísloví (Př. 29,25). Varuj se budit u kamarádů dojem, jakoby ses styděl za to, že jsi dítětem Božím. Možná, že se Ti budou posmívat, ale věř mi, že přesto si Tě budou vážit. Naproti tomu však Tebou *pohrdnou*, necháš-li se jimi svádět ke zlu.“

Zdeněk musil ten dopis číst znovu a znovu, a přitom mu tekly po tvářích slzy.

„Ach, maminko, kdybys jen věděla, jak jsem se choval!“ zašeptal.

Potom však poklekl a s pláčem vyznával Bohu, že byl tak nevěrný a prosil Ho o sílu, aby to dělal úplně jinak než dosud.

Od toho dne si každý mohl u Zdenka všimnout jedné změny. Každý den začínal a končil četbou Písma a modlitbou. Bůh jeho modlitbu vyslyšel a pomohl mu vytrvat v tom. Někteří z jeho kamarádů se od té chvíle od něho odvrátili, avšak jiní zase, a mezi nimi i ten, jenž ho obvinil, k němu ještě více přilnuli a následovali jeho příkladu.

„Neboť kdokoli by se za Mne styděl..., i Syn člověka stydět se bude za něj, když přijde v slávě Otce Svého.“ (Ev. Marka 8,38).

Musíš toho nechat!

Chytil jsi už nějakou opici? To je přece hloupá otázka, řekneš. A máš pravdu.

Opice se přece chytají v Africe. A domorodci dobře vědí, jak se ta zvířata dají obelstít. Rozestavějí na okraji polí veliké kamenné džbány s úzkým hrdlem a nasypou do nich mandlová jádra a kukuřičná zrna.

Opice jsou neuvěřitelně zvědavé. Mají ve zvyku všude strkat své pracky. A navíc jsou žravé a lakotné. To, na co jednou sáhnou, hned tak nepustí.

Opice přijdou ke džbánům a osahávají a očichávají ty „džbánové pasti“, a než bys řekl: „Švec!“, již protáhnou svou tenkou pracku do úzkého hrdla džbánu. Uchopí jádra a zrna a samozřejmě je už nepustí. Snaží se naopak dostat sevřenou hrst plnou zrn úzkým otvorem džbánu. V žádném případě nechtějí ukořistěnou věc pustit. Jenomže sevřenou hrst ze džbánu nevytáhnou. Domorodci, skrytí v blízkých houštinách, vyběhnou z úkrytů ozbrojeni silnými holemi a snadno ta zvířata zabijí.

Proč opice tu ukořistěnou věc nepustí? Proč vlastně? Protože si vzaly do hlavy, že ta malá jaderka a zrnka musí mít! A nakonec to zaplatí životem!

Může se to podobně stát i lidem. Ano, děti, i vám. I vy si můžete mladýma rukama zvyknout na zlé věci a hříchy a držet se jich. Jestliže je neopustíte, budete za ně jednou musít pykat svým životem.

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdo je vyznává a opouští, milosrdenství dojde.“ (Příslaví 28,13)

Jak využíváš svou Bibli?

Mohu tě ujistit, že Bible má pro tebe připraven veliký užitek pro tento čas i pro věčnost. Je to Boží slovo.

Už ve Starém zákoně se můžeš dočíst, že Boží slova mají být každodenním předmětem zpytování a přemýšlení. A Pán Ježíš, Syn Boží, říká všem:

„Zpytujte Písma“ (Jan 5,39). Věřící v Berii jsou chváleni za to, že „na každý den rozvažovali Písma“ (Skutky apoštolské 17,11).

Jaké místo má Boží slovo v *tvém* srdci?

Čteš je pravidelně? Je směrnicí tvého života? Je ti autoritou, podle níž se všechno řídí?

Čti Písmo každý den. Čti je s modlitbou. Ono je nejen semenem k znovuzrození, ale také potravou nového života, která působí růst.

„Blahoslavení, kteří slyší slovo Boží, a ostříhají je“ (Ev. Lukáše 11,28).

„Kdo není posluchač zapomínající, ale činitel skutku, blahoslavený bude ve skutku svém“ (Ep. Jakuba 1,25).